

CROATIAN FRANCISCAN
HERALD

Vol 36 / Issue 2 / June 2021

HRVATSKI FRANJEVAČKI
VJESNIK

40 Godina
Gospinih
ukazanja u
Međugorju

40 years of Medjugorje
Marian Apparitions

Sveti Josip
i duhovno
očinstvo
svećenika

Celebrating the year
of St. Joseph

TEMA BROJA
Ususret ljetu:

Kako se kršćanski odmarati

THIS ISSUE THEME:
CHRISTIAN UNDERSTANDING OF VACATION

Životna priča: fra Veselko Kvesić

Da nisi ni tamo,
a da si vamo.

3. Str.
UVODNIK

4-5. str
FRANJEVAČKA ZAJEDNICA VIJESTI
Hrvatski Etnički Institut
Sveta misa za pobijene fratre u Chicagu

6. Str.
TEMA BROJA/THEME OF THIS ISSUE
Kako se kršćanski odmarati
Christian understanding of vacations

8. Str.
BL. MIROSLAV BULEŠIĆ

11. Str.
IN MEMORIAM:
FRA ROBERT GALINAC

12. Str.
GODINA SV. JOSIPA
YEAR OF ST. JOSEPH

14. Str.
AKTUALNO / CURRENT TOPICS
Sjećanje na Bleiburg
Remembering Bleiburg

16. Str.
AKTUALNO / CURRENT TOPICS
Obljetnica međugorskih uazanja

18. Str.
SVETI ANTE
ST. ANTHONY

23. Str.
ŽIVOTNA PRIČA / MY LIFE STORY
Fra Veselko Kvesić

26. Str.
PREPORUČAMO/ WE RECOMMEND

28. Str.
IZ ŽUPNIH ZAJEDNICA
FROM OUR PARISH COMMUNITIES
Sv. Jeronim/St. Jerome - Chicago
Srce Isusovo/Sacred Heart - Chicago
Sv. Ćiril i Metod/St. Cyril and Methodius - New York
Srce Isusovo/Sacred Heart - Milwaukee
Sv. Josip/St. Joseph - St. Louis
Bl. A. Stepinac / Bl. A. Stepinac - Chicago
Kraljica mira/Queen of Peace - Norval
Sv. Franjo/St. Francis - Windsor
Sv. Nikola Tavelić/St. Nicholas Tavelic - Montreal
Sv. Leopold Bogdan Mandić/St. Leopold - London

43. Str.
IN MEMORIAM: ZLATICA KRMPOTIĆ

44. Str.
JEZIK NAŠ SVAGDAŠNJI

46. Str.
Kolumna na koncu / At the end...

Impressum

Franjevački Vjesnik / Franciscan Herald

Službeni list Hrvatskih franjevaca u Americi i Kanadi / Official newsletter of Croatian Franciscans in North America

Uredničko vijeće / Editorial board:
fra Jozo Grbeš (kustos) fra Marko Puljic (Norval), fra Lawrence Frankovich (West Allis), fra Stipe Renić (Montreal), fra Antonio Musa (Chicago)

Redaktura: fra Slavko Anđelić
Prijevodi na engleski: Duško Čondić
Uređuje: fra Antonio Musa
Odgovara: fra Jozo Grbeš

Adresa uredništva / Address
4848 S Ellis Ave
Chicago, IL, 60615
United States of America

Naslovnica: Frank Albrecht: Two boats (Unsplash)
Godina 36 / broj 2 / Lipanj 2021

Mi, franjevci kustodije sv. Obitelji, pozvani smo od Gospodina na življenje svoga kršćanskog poziva u franjevačkom bratstvu, jednostavnosti i duhu molitve. Svoju franjevačku karizmu živimo s hrvatskim iseljenicima, njihovim potomcima i svima drugima, s kojima smo povezani po velikodušnosti Božjoj.

To činimo, na poseban način, župnim pastoralom, tiskanom riječi, odgojnim programima, evangelizacijom i drugim oblicima služenja koji su u skladu s našim pozivom. Hodočastimo s drugima prema vječnoj domovini, u kojoj će u potpunosti biti uspostavljeno Božje kraljevstvo.

RIJEČ KUSTOSA / A MESSAGE FROM OUR CUSTOS

Izdvajamo

Piše: fra Jozo Grbeš, ofm

Dragi čitatelji!

Čitati je duhovna hrana duše. Naš um može biti prljav ili čist. Zависи čim ga hranimo. "Kao što čitanje loših knjiga ispunjava um ovozemaljskim i toksičnim osjećajima, tako čitanje pobožnih djela puni dušu svetim mislima i dobrim željama." (Sv. Alfons M. Liguori).

Da, to je smisao našega Vjesnika. Čitati dobro i samo dobro čitati. Širiti radosnu vijest dobrim tekstovima! Čitanje učiniti molitvom koja spoznanje Božje djelo među nama. Čitati dobro znači hraniti dušu istinom! Prije 16 stoljeća

Sv. Jeronim je to izrekao riječima koje izgovoriše istinu: „kada molimo, mi govorimo Bogu; kada čitamo, tada Bog govori nama“

Vrijeme u kojem živimo puno je prljavštine. Knjige, filmovi, internet, društvene mreže zagađuju, truju, lažu... a mi kršćani šutimo i prihvaćamo.

Naša je zadaća vidjeti! Stoga ovaj Vjesnik ima upravo tu zadaću. Vjerujemo da će ovi divni tekstovi o Sv. Josipu, važnosti odmora, svećima, osobnim iskustvima, važnosti Međugorja, sjećanjima na bolne dane prošlosti, događajima u našim zajednicama i ostalim vijestima učiniti vase vrijeme lijepim i bogatim iskustvom.

Hvala našim čitateljima koji vjerno prate i čitaju naša izdanja.

Dear Readers!

Reading is spiritual food for the soul. Our mind can be dirty or clean. It depends on what we feed it with. "As reading bad books fills the mind with earthly and toxic feelings, so reading pious works fills the soul with holy thoughts and good desires." (St. Alfons M. Liguori).

That is the meaning behind our Herald: to read well and positive stories, to spread the good news with positive texts. We can make reading like a prayer which connects us and helps us to realize God's work among us. To read well means to feed the soul with the truth! Sixteen hundred years ago, St. Jerome said these words that still speak the truth: "when we pray, we speak to God; when we read, then God speaks to us."

The times we live in are full of dirt, garbage, filth: wherever we look-books, movies, the internet, social networks, etc., they pollute, poison, lie, deceive and we Christians are often silent and accepting of these things.

It is our job to see! Therefore, this Herald has a mission to provide you with good texts. We believe that these wonderful texts about St. Joseph, the importance of rest, saints, and personal experiences, the importance of Međugorje, memories of the historical, painful events, the events in our communities and much other news to make your time a beautiful and rich experience.

Thank you to our readers who faithfully follow and read our editions.

Hrvatski franjevački vjesnik službeno je glasilo hrvatskih franjevaca Kustodije Svete Obitelji. Fratri imaju dugu povijest izdavačke djelatnosti koja je započela još u domovini, a nastavila se na osobit način u Chicagu gdje je više od 60 godina djelovala Franjevačka tiskara u kojoj je tiskano mnoštvom vjerskoga, duhovnoga, kulturnoga i političkoga sadržaja hrvatske emigracije iz Amerike i Kanade, ali i iz drugih mjesta. U Chicagu su fratri tako izdavali brojne knjige, studije, romane, udžbenike za nastavu hrvatskoj jezika u dijaspori i dr., a među najpoznatijim izdanjima bili su tjednik Danica, zatim alamanah Hrvatski kalendar te Hrvatski katolički glasnik. Sva ova izdanja sada su digitalizirana i čuvaju se u Hrvatskom Etničkom Institutu u Chicagu.

Franjevački vjesnik započeo je kao interni listić među franjevcima, a s vremenom je postao novina magazinskog tipa u kojem svoj prostor pronalaze brojne nama bliske teme, vijesti iz Crkve i Reda, vijesti iz Domovine te događaji koji obilježavaju živote naših župa koje su središta duhovne i nacionalne obnove našeg naroda u iseljentištvu. U 36 godina svoje povijesti Vjesnik je izdan više od 100 puta (najčešće 3 puta godišnje), a u ovo novije vrijeme Vjesnik će redovito izlaziti svaka tri mjeseca, odnosno četiri puta godišnje: proljetni broj susret Uskrsu, ljetni broj ususret sv. Anti, jesenski broj ususret sv. Franji te zimski broj ususret Božiću.

Hvala vam što koračate zajedno s nama i što Vjesnik pronalazi mjesto u vašem domu i u vašoj obitelji. Bog vas blagoslovio, a Marija Kraljica mira i Majka našega naroda neka vas uvijek prati svojom blizinom i pomoći.

**HRVATSKI
ETNIČKI INSTITUT
DIGITALIZIRANA OS-
TAVŠTINA POKOJNIH
FRATARA - DUŠE-
BRIŽNIKA HRVATA U
AMERICI I KANADI**

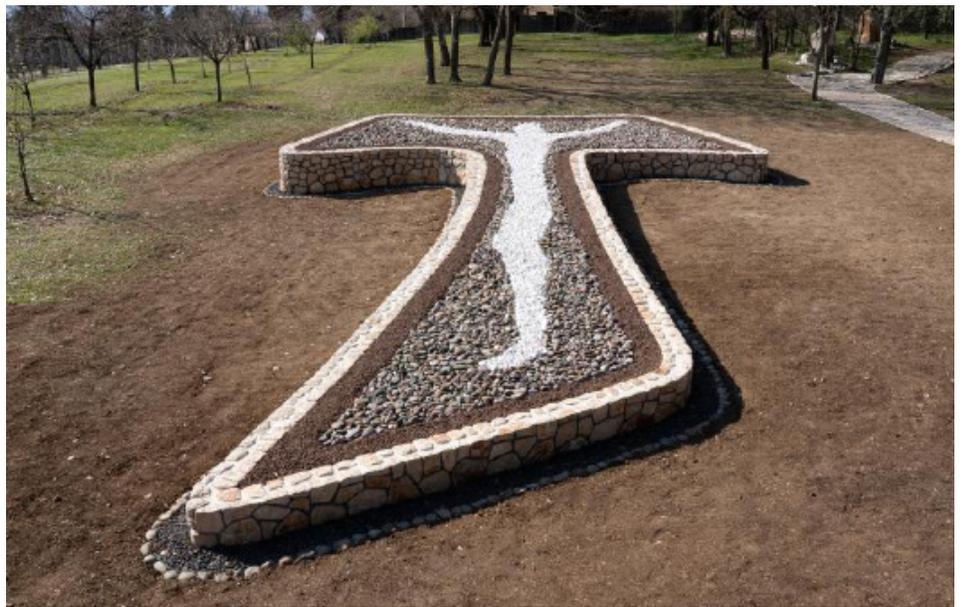
Hrvatski etnički institu u Chicagu digitalizirao je svu ostavštinu pokojnih fratara Hrvatske franjevačke kustodije Svete Obitelji za Ameriku i Kanadu. Brojna i bogata dokumentacija sada je dostupna kako franjevcima tako i istraživačima koji se bave poviješću Hrvata na sjevernoameričkom kontinentu.

Institut poziva sve koji posjeduju materijale - bilo da se radi o dokumentima, zapisima, bilješkama, audio ili video sadržajima - da ih podijele s nama kako bismo zajedno čuvali istinu o našoj zajedničkoj prošlosti ovdje u dalekoj u tuđini. (Herald)

**HRVATSKI ETNIČKI INSTITUT
OSNOVALI SU HRVATSKI
FRANJEVCI U CHICAGU
GODINE 1975. OTADA PA
DO DANAS TO JE SREDIŠNJE
MJESTO NA KOJEM SE
ČUVA OSTAVŠTINA HRVATA
AMERIKE I KANADE.**

**CROATIAN
ETHNIC INSTITUTE:
THE LEGACY
OF OUR FRIARS
NOW DIGITALIZED**

Croatian Ethnic Institute has been working on digitalization of materials that our friars left when they passed away, and now we can announce that this huge work has been done. This is a great news not only for us Franciscans, but also for all those who want to research the history of Croatians in North America and the history of Franciscans United States and Canada. (Herald)

**LIJEPA PRIČA FRANJEVAČKOG PODMLATKA
BLAGOSLOV KAMENOG TAU KRIŽA**

Nakon što je nastajao kroz 7 mjeseci rada, u subotu 27. ožujka, blagoslovljen je kameni „tau“ u novicijatskom prostoru franjevačkog samostana na Humcu. Odgojitelj novaka fra Stanko Mabić kazao je kako su „tau“ u potpunosti vlastitim rukama izgradili ovogodišnji novaci, a blagoslovio ga je provincijal fra Miljenko Šteko. Treba reći kako ovu godinu novicijata skupa provode desetorica novaka Hercegovačke franjevačke provincije i jedan novak Bosne Srebrene, a da bi upotpunili zajedništvo, na blagoslov su pristigli i novoimenovani odgojitelj novaka Bosne Srebrene fra Marko Ešegović te dosadašnji vršitelj te službe fra Miro Relota. Događaju su također, osim prijatelja i podupiratelja, prisustvovali i najstariji fratri Provincije na čelu s humačkim gvardijanom fra Dariom Dodigom, kao i najmlađi članovi Provincije – postulanti, s odgojiteljem fra Ikom Skokom.

Slovo »tau« (T) u hebrejskoj i grčkoj abecedi ima oblik križa. Kod proroka Ezekijela „tau“ je znak onih koji su pošteđeni od uništenja jer su, čineći pokoru, tugovali i plakali zbog grijeha koji su se činili u njihovom gradu. Upravo taj znak Franjo je izabrao da bude znakom njegova obraćenja i pokorničkog života, njime je posvuda oslikavao zidove ćelija i potpisivao pisma što ih je odašiljao braći. Neka ovaj novački „tau“ bude i Franjin potpis u njihovim životima. (Herald)

FRANCISCAN TAU BUILT BY YOUNG FRIARS

Young Franciscans at St. Anthony Friary in Humac, by Ljubuški made a beautiful Franciscan tau cross. The Tau was built out of stone and was blessed by Fr. Miljenko Šteko, the provincial minister. In Greek alphabet letter T (tau) had a shape of the cross and in the Old Testament that was a sign of those who did penance so they were saved because of it. St. Francis used this sign very often. He would sign his letter with simple T reminding everybody of the saving power of Jesus' cross. (Herald)

NOVICIJAT JE JEDAN OD PRVIH STUPNJEVA FRANJEVAČKE FORMACIJE. GODINA KUŠNJE, KAKO SE NEKAD NAZIVA, JE VRIJEME KADA SU MLADI FRATRI POZVANI NA PRODUBLJIVANJE SVOGA ZVANJA I ODNOSA S KRISTOM. PREPORUČAMO NAŠU DESETORICU NOVAKA U VAŠE MOLITVE.

GENERALNI KAPITUL FRANJEVAČKOG REDA

U Vječnome Gradu Rimu, od 3.-18. srpnja ove godine biti će održan Generalni apitul Franjevačkog eda. Generalni kapitul je središnje tijelo Franjevačkog eda i on se održava svake 3 godine. Na ovom generalnom kapitolu franjevački provincijali okupljeni sa svih strana svijeta birati će novog generalnog ministra - sv. Franju naših dana - koji će na toj službi zamijeniti dosadašnjeg generala fra Michaela Anthonya Perrya, člana Provincije Presvetog Srca Isusova iz St. Louisa, MO, SAD. Pozivamo vas da svojim molitvama pratite tijekom ovog kapitula da mi fratri izaberemo one koji će nas voditi dostojno i u ovim teškim vremenima. (Herald)

GENERAL CHAPTER OF FRANCISCAN ORDER

This July (July 3-18) Franciscans provincial ministers from all over the world will gather in Rome for the General Chapter of Franciscan Order. General Chapter is the central governing body of the entire Order. At the same time this is an electoral chapter which means that after July we will have the new General minister who will repace Fr. Michael Anthony Perry from St. Louis' Sacred Heart Province and new General Board. Please keep our Franciscan Order in your prayer as we approach this important event. (Herald)

MOLITVA «ABSORBEAT»

Molitva koju je rado molio sv. Franjo

Vatrena i slatka sila tvoje ljubavi,
molim, Gospodine,
neka obuzme moj um i moje srce
i neka ga odijeli od svega,
što je pod nebom,
da umrem od ljubavi ljubeći tebe,
koji si se udostojao
umrijeti od ljubavi ljubeći mene.

ODMOR KAO SVETO VRIJEME

SUVREMENI OBRISI ODMORA I NJEGOVI KRŠĆANSKI TEMELJI

PIŠE: FRA DRAGAN BOLČIĆ

Na fotografiji: Franjevački samostan na otoku Visovcu, ušće rijeke Krke.

O stvarima je potrebno misliti. Kada o njima ne mislimo, lako ih možemo uzeti zdravo za gotovo. A kad se to dogodi, redovito budemo zakinuti za svu njihovu dubinu i sadržaj. Tako je nekako i s odmorom. Možda zvuči malo neobično, ali odmor je definitivno jedan od suvremenih fenomena koje je potrebno unijeti u mišljenje. To ćemo – barem kratko – učiniti u ovome tekstu. Nemoć je izložiti sve što se odmora tiče pa ćemo pokušati zaustaviti se na nekim fragmentima koji zorno pokazuju suvremeno stanje odmora i njegovo kršćansko poimanje. Pristup temi je nepotpun i necjelovit te ostavlja prostora daljnjem istraživanju i tumačenju.

Pojam i fenomen odmora

Već dugi niz godina postoji jedna pojava koja ozbiljno utječe na same riječi i samim time življenu stvarnost istih. Radi se o zbrci pojmovlja. Mnogi su pojmovi danas nejasni u svom temeljnom značenju.

Pogledajmo samo pojmove ljubav, brak, spol, rod i vidjet ćemo da oko njih vlada itekakva nejasnoća. Pojam odmora nije od toga izuzet. Živimo u vremenu u kojem je suvremena ekonomsko-komercijalizirana svijest dovela do redefinicije pojma odmora. Opažamo kako

se profil odmora počinje mijenjati. Na njega se više ne gleda kao na neko sveto vrijeme nego kao na gubljenje vremena i ugrozu mogućih prihoda i zarade. Odmor je uglavnom sveden na odsustvo rada i traženje užitka.

S druge strane, promatra ga se kao nešto neučinkovito. Budući da se i suvremeni čovjek mjeri uspjehom, produktivnošću i učinkovitošću, svaki pokušaj istinskoga odmora, samozataje i povlačenja smatra se lijenošću i bijegom od odgovornosti. Danas je odmor ispražnjen od svoga temeljnog kršćanskog značenja. Ispražnjen je od smisla. U njemu dolazi do potiskivanja bitnoga. U većem dijelu zemalja odmor je komercijaliziran. Sastoji se od mnoštva sadržaja koji nadglasavaju potrebu za tišinom te ušutkuju bitna egzistencijalna pitanja. Gotovo da se kroz njih – barem na kratko – želi izmijeniti ljudska svijest.

Stoga i ne čudi da kod većega dijela ljudi – samim time i kršćana – odmor poprima obrise umora. Umjesto da se odmome, ljudi se s odmora vrata umorni i prazni. K tomu je naša kultura odmor smjestila u određena razdoblja godine (zato ga i zovemo 'godišnjim') čime smo se odmakli od njegova biblijskog značenja.

Biblijsko poimanje odmora

Biblijski jezik dan odmora, dan počinka opisuje kao sveti dan. U Knjizi Postanka čitamo: I sedmoga dana Bog dovrši svoje djelo koje učini. I počinu u sedmi dan od svega djela koje učini. I blagoslovi Bog sedmi dan i posveti, jer u taj dan počinu od svega djela svoga koje učini (2, 2-3). U ovim redcima kriju se neke temeljne značajke kršćanskog odmora.

Ponajprije je vidljivo da je odmor sveto vrijeme ispunjeno Božjim blagoslovom. I ta je činjenica dodatno izražena u nedjelji kao Danu Gospodnjem. Nadalje, kršćanski odmor znači odmarati u Gospodinu, počivati u njemu. Nije vezan uz neko mjesto nego je vezan uz Božju ljubav. Tomu slično, kršćanski odmor nije neko izdvojeno vrijeme vezano uz određeno godišnje doba nego je vrijeme vezano uz našu svakidašnjicu. Ne označuje bijeg od odgovornosti i obveza nego je otvoreno susretu. Odmor nije bijeg nego susret. On daje smisao našem postojanju i radu. Time primjećujemo kako biblijsko poimanje odmora u sebi nosi kvalitativni odmak u odnosu na suvremeno mnijenje. Ovo je važno jer poimanja stvari i mišljenja o njima bitno utječu na našu egzistenciju i kvalitetu života.

Isus i odmor

Prethodna tvrdnje dodatno potkrepljuju i dva retka iz evanđelja u kojima se nazi-ru obriši Isusova odnosa prema odmoru. U Matejevu evanđelju čitamo: Dođite k meni svi koji ste izmoreni i optereće-ni i ja ću vas odmoriti (11, 28). Prvo što uočavamo jest da Krist primjećuje naše umore. Njemu su naši umori poznati. I zna da postoje umori koje ne može-mo sami sebi skinuti. Zato nas u našim umorima zove k sebi. On nam daje od-mora. On nam daruje predah. I tek s njim opazimo da je odmor biti u njemu.

Drugo što je zapravo nečuvano jest da on poziva umorne. Nitko ne zove umorne. Ljudima uglavnom trebaju svjež, odmorni, sposobni, nepoko-lebljivi. Isus zove umorne. U tom se pozivu krije njegova nakana da svo-je umore i terete drukčije gledamo i da se s njima drukčije (od)nosimo. U Markovu evanđelju čitamo: Hajdete i

vi u osamu, na samotno mjesto, i otpo-činite malo. (6, 31) Već smo prethodno naveli kako odmor nije bijeg nego su-sret. Ta činjenica u ovom retku dobiva svoju gradaciju. Gospodin Isus vidi naše granice, vidi da smo potrebni počinka. A u ovom retku možemo opaziti veznik i. Hajdete i vi. Ovime sugerira da je i sam potreban odmora i počinka. Evanđelja nam svjedoče o tome da se redovito povlačio u osamu i tamo se susretao s Ocem. I njemu su bili potrebni trenutci samoće. U ovom retku leži sjajna uputa da odmor nije bijeg od sebe nego susret s nebeskim Ocem. I susret sa sobom.

Odmor je vrijeme u kojemu produbljuje-mo i učvršćujemo svoj odnos s Bogom. Svako je povlačenje i odlazak u osamu prilika za novu refleksiju, pogled unatrag, osvrt na prethodna zbivanja, uronjenost u otajstvo i otkriće dubljega smisla. U povlačenju možemo otkriti vlastite terete, ugledati svoje rane, napojiti se na izvoru

Riječi. U takvim svetim trenutcima može doći do novih nadahnuća, novih ideja, do nove snage koja će nas voditi dalje kroz životne pothvate i osobno poslanje.

Otvoreni zaključak

Neobično je kako nam naš život može iz-maći; kako sami sebi uskratimo život i sve ono što on sa sobom nosi. Previše navi-knuti na iščekivanje neke izvanrednosti, na neke izdvojene momente koji će iz-mijeniti našu svijest, redovito ostanemo zakinuti za ono što nam je pred očima. Odmor nam pomaže otvoriti oči. Primije-titi da nismo kadri kontrolirati svoj život i da nismo njegovi gospodari. Život nam je darovan. Zato ga trebamo otkrivati. Kroz odmor učimo vidjeti ono što nam je pred očima. On nas u svojoj biti potiče vratiti se svome temelju i dostojanstvu. Zaustaviti se i opaziti da iza uzaludne trke za stjecanjem i umreženosti u mate-rijalno obilje postoji duboki smisao naše egzistencije koji nas otvara punini života.

HOLY TIME OF VACATION

CHRISTIAN UNDERSTANDING OF VACATION

It is necessary to think about things. When we fail to think of things, we can easily take them for granted. And, when that happens, we easily become cut off from their depth of meaning and content. Thus, in some manner, it is the same with the concept of rest. Perhaps it sounds a bit strange, but rest is certainly a contemporary phe-nomenon which is necessary to bring into our range of thinking. We will do so—at least, briefly—in this text. It is impossible to lay out all that applies to the idea of rest, hence, we will attempt to pause on some of its fragments which palpably demon-strate the contemporary state of the idea of rest, as well as our Christian understand-ing of it. The approach to this theme is incom-plete, and, as such, leaves much room for further investigation and explanation.

The idea and phenomenon of Rest.

For a long number of years, a certain manife-station exists which seriously af-fects words, and, by that very fact, the very living-out of such words. What is at play here is a confu-sion of concepts. Today, many concepts are unclear as far as their fun-damental meaning is concerned. Let us simply look at the con-cepts of love, marriage, and gender, and we will see that much confusion, and lack of clarity, reigns among them. The concept of rest is not exempt from such confusion. We live in a time where-in our contemporary eco-nomic-commercialized awareness has bro-ught us to the point of re-defining our con-cept of rest. We notice that our profile of the

concept of rest has begun to change. We no longer look at rest as being some holy time; rather, we see rest as being a waste of time, and a loss of possible profits, and monetary gain. Rest is reduced to no more than the ab-sence of work, and the seeking of pleasure.

On the other hand, we think of rest as so-mething that is not efficacious. Since con-temporary man sees productivity and ef-ficaciousness as the measure of success, every true effort to achieve real rest, self-denial, or, retreat is seen as being lazy, or an escape from re-sponsibility. Today, the idea of rest is emptied of its foundational Christian meaning. It has been emptied of its very import. It has been reduced to a suppression of that which is essential. In the greater number of countries, rest has been commercialized. Rest has come to consist of a multitude of contents, all of which displace, and even banish, the need for quiet, and, thus, silence essential, existen-tial questions. It would seem—at least in the short-run—that we wish to change our human consciousness and awareness.

Hence, it is not surprising, that rest, among the greater part of man-kind—and, thereby, also among Christians—takes on the con-tours of fatigue and exhaustion. Instead of relaxing, men come back from their time of rest—vacation—exhausted and empty. Fur-ther, our culture of rest has been placed with-in a fixed time of year, hence, this is why we call it our “annual vacation.” By doing so, we have removed rest from its Biblical meaning.

The Biblical Understanding of Rest

The language of the Bible describes and defines a day of rest as being a Holy Day. In the Book of Genesis, we read: “On the seventh day, God completed the work that He did. And, He rested on the seventh day of all the work that He did. And, God bles-sed the seventh day, and consecrated it, for on that day, He rested from all that He had done. In these very words are hidden some fundamental meanings of Christian rest. Firstly, one sees that rest is a holy time, one that is filled with the Blessings of God. That fact is further expressed in the idea that Sunday is the Day of the Lord. What is more, Christian Rest means that one rests in the Lord. The Day of the Lord is not tied to a par-ticular place; rather, it is tied to God’s Love.

Similar to this, Christian Rest is not some sort of isolated time tied to a specific time of year; rather, it is a time which is associa-ted with our everyday life. Rest does not designate a flight from responsibility and obligations; rather it is a time which is open to encounter. Rest, then, is not a flight; rather it is an encounter. Rest gives meaning to our existence and to our work. Thereby, we come to notice how a Biblical under-standing of rest carries within itself a qua-litative distancing in its relationship from our contemporary understanding of the word. This is important since our under-standing of things, and our thinking about them, have an essential influence over our existence, and on the quality of our lives.

Jesus, and Rest

The assertion above gives additional credence to the two lines found in the Gospels wherein we find the outlines of the stance Jesus has towards rest. We read in the Gospel of Matthew: Come to me all you who labor, and are burdened, and I will give you rest. (Matt. 11:28). The first thing we notice is that Christ is aware of our burdens. Our burdens are known to Him. And, He also knows that there are burdens which we, ourselves, cannot remove. Hence, He calls us to Himself with all our burdens. What is more, and that which is unheard of, is that He calls us to Himself for relief of our burdens. He gives us rest. He grants us reprieve. And, it is in Him that we come to know that rest is to be found in Him. What is also unheard of is the fact that Jesus calls unto Him all those who are burdened. No one calls upon those who are burdened. Men require and want only those who are fresh, rested, and capable. Jesus, on the other hand, calls upon those who are weary and burdened. In that very call of Jesus, is found hidden His intent, namely, that we look at our burdens and weariness differently, and that we carry them, and relate to them, differently.

In Mark's Gospel, we read: "And, you also, go into a desert place, and rest a while." (Mark: 6:31). Earlier, I stated that rest is not an escape; rather it is an encounter. That fact, in this line from the Gospel achieves its own gradation. Our Lord Jesus sees our limits. He sees that we need rest. In this same sentence, we can see the conjunction and: And, you also. With this, He suggests that He, too, is in need of rest and relaxation. The Gospels attest to the fact that Jesus, with regularity, went off to quiet places to have an encounter with the Father. Moments of solitude were also necessary for Him. In this same sentence, we see a shining suggestion that rest is not an escape from oneself: rather, it is an encounter with our Heavenly Father—and, an encounter with our self. Rest is a time wherein we deepen and strengthen our relationship with God. Every retreat into solitude offers a new chance to reflect, to look back, to review previous events, to immerse ourselves into the mystery and discovery of a deeper meaning to life. In moments of retreat, we can discover our own burdens, see our own wounds, and drink at the fountain of the Word. In such holy moments, we can arrive at a new sense of hope, new ideas, and, a new strength which can lead us further through life's endeavors, and personal mission.

It is strange how life can escape us; how we can deprive ourselves of living fully, and of all that life carries with it. All too accustomed to anticipating some sort of extraordinary events, or some sort of isolated moments which would change our sense of awareness, we soon find ourselves short-changed by that which is before our very eyes. Rest helps us to open our eyes. Rest allows us to understand that we are not sufficiently competent to control our own lives, and that we are not masters of our own life. Life is gifted to us; hence, we must endeavor to unravel its intricacies. Through rest, we come to learn how to see that which is before our very eyes. In its very essence, rest encourages us to return to our very foundation and to our inherent dignity. Rest causes us to stop, and to take note of the fact that behind our futile attempts to achieve, and to immerse ourselves in material plentitude, lies a deep sense of the meaning of our existence—a meaning that opens us to the fullness of life.

Bl. Miroslav Bulešić

MOLI ZA NAS!

**"My revenge is—
forgiveness!"**

Blessed Miroslav Bulešić

Priest, intellectual—a man faithful to his principles to the very end—even at the risk of his life, a life he lived to fulfill his ideals. His name is Reverend Miroslav Bulešić.

Born in the Istrian village of Čabruniči, in the parish of Svetvinčenat, on the 13th of May, 1920. Early in his youth, Miroslav showed a spirit of devoutness and industry, as is attested to by his Cathecist, Rev. Ivan Pavić, who recommended him to the seminary. Blessed Miroslav entered the seminary at age ten. His path led to Kopar, where, after completing his secondary education, he was sent to Rome for further studies. He completed his study of Philosophy and Theology in Rome at the Papal Gregorianum University. Upon completion of his studies in Rome, he returned to Istria where he was ordained as a priest, in his parish church of Svetvinčet, on the 11th of April, 1943—a great event for his family and for his parish.

In the Fall of that same year, he was named as pastor in the parish of Baderni. That same year, 1943, armed battles raged between the Partisans, the Fascists, and the Germans. For Blessed Miroslav, the uniform did not represent the whole person. He saw each soldier as a man first and foremost, and if that person needed the Sacraments, or prayer, he would oblige. He did not allow himself to be pulled into the political games of

BLAŽENI MIROSLAV BULEŠIĆ: MOJA OSVETA JE OPROST

PIŠE: FRA LOVRO ŠIMIĆ

those in power at the time; rather, he approached everyone equally. This, in the end, would cost him his very life.

This was a time that demanded brave shepherds who were not afraid of those who were rapacious, and who were prepared to lay down their lives for their flock. Miroslav held firm to these principles. In his personal notes, we come to see the importance Miroslav placed on enduring to the end, without regard to the circumstances surrounding him. He was fully aware that such a stance could be dangerous—that it might even cost him his life. He accepted this, and prepared for it: "If you desire to call me to Yourself, here I am, prepared. I give my life wholly to You, and to my flock. With Your mercy, and if You make me worthy, I do not fear martyrdom—in fact, I long for it. Let Your will be done."

After serving in Baderni, and a success in his priestly pastoral work, he was named as pastor in Kanfanari in the Fall of 1945. He did not allow himself to give in to multiple attacks on the part of atheistic Communists who endeavored in every way possible to prevent him from performing his priestly duties, as well as preventing his flock from filling the church to hear their new pastor. Even these same enemies had to acknowledge that they are powerless in their anti-church actions.

Of course, they identified the priest and pastor of his flock as the main culprit, namely, Reverend Miroslav Bulešić. When the Communists no longer knew what to do with him, only one thing was open for them to do—to get rid of him. And that happened.

The day was the 24th of August 1947. Following Holy Mass, the evil-doers broke into the parish house in Lanišći, and with knife strikes to his throat, they killed Reverend Bulešić, while also beating Monsignor Jakob dr. Ukmara, and leaving him in a pool of blood. They thought he was dead. Eye witnesses assert that the final words of Blessed Miroslav were: "Jesus, receive my soul!"

Since the authorities did not allow Bl. Miroslav to be buried in the parish of his birth, he was buried in the parish of Lanišći. His earthly remains were transferred to the parish church of Svetvinčenat in 2003.

On the 28th of September 2013, Pope Benedict XVI, declared Reverend Miroslav Bulešić to be Blessed. The solemn celebration of naming Rev. Miroslav Bulešić as Blessed, was later held in Croatia, in the ancient Roman Arena in Pula, to an overflowing crowd. He was declared to be Blessed by the Papal Delegate, Monsignor Angelo Cardinal Amato, the Prefect of the Congregation for the Cause of Sainthood. The process of having Blessed Miroslav Bulešić declared a saint, is currently in process.

Svećenik, intelektualac, čovjek dosljedan principima do samoga kraja: pa i pod cijenu života, života kojeg je živio za ideale. Ime mu je vlč. Miroslav Bulešić.

Rodom iz istarskog sela Čabruniči, župa Svetvinčenat. Rodio se 13. svibnja 1920. Još u ranoj mladosti pokazivao je duh pobožnosti i radinosti kako svjedoči njegov vjeroučitelj vlč. Ivan Pavić koji ga je i preporučio u sjemenište u koje bl. Miroslav ulazi sa deset godina. Put ga je odveo u Kopar, gdje nakon završene velike mature odlazi na studij u Rim. Završivši filozofiju i teologiju u Rimu na Papinskom sveučilištu Gregorijani vratio se u Istru gdje će biti zaređen za svećenika 11. travnja 1943. u župnoj crkvi u Svetvinčenatu. Veliki događaj za obitelj kao i za župu.

Već u jesen iste godine imenovan je župnikom u župi Baderni. Tih su se godina vodili oružani sukobi između partizana, fašista i Njemaca. Za bl. Miroslava odora nije predstavljala cijelu osobu. U svakom vojniku gledao je samo čovjeka i ako je tko bio potreban sakramenata i molitve on bi to učinio. Nije se dao uvući u političke igre moćnika toga vremena, nego je prema svima postupao jednako. Upravo ovo će ga naposljetku koštati života.

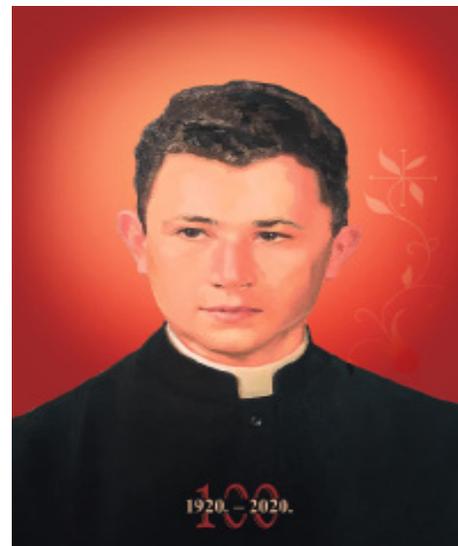
Bilo je to vrijeme što zahtijevaše hrabre pastire koji se nisu bojali grabežljivaca i koji su bili spremni položiti svoje živote za ovce svoje. I on se držao toga. U njegovim osobnim zapisima iščitavamo veliku odvažnost da ustraje do kraja, bez obzira na okolnosti. Znao je da posljedice takvog stava mogu biti pogubne. Da ga mogu koštati života. Što je on i prihvatio i na što se pripremao. „Ako me hoćeš k Sebi, evo me priprava. Moj život Ti sasvim darujem za svoje stado. Uz Tvoju milost, i ako me Ti učini

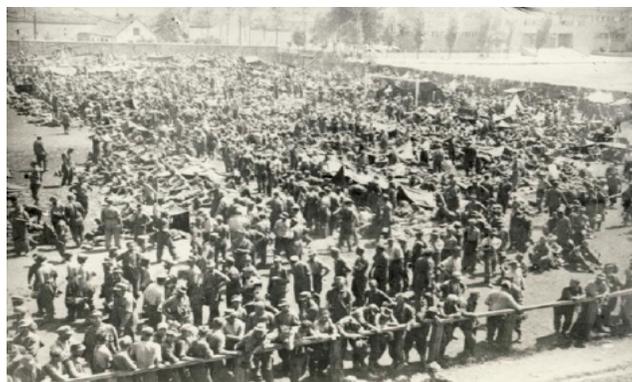
niš dostojnim, ne bojim se mučeništva, već ga žudim. Neka bude Tvoja volja.“

Nakon Baderne i uspješnog svećeničko-pastoralnog rada, u jesen 1945. imenovan je župnikom u Kanfanaru. Nije se dao pokolebati mnogim nasrtajima komunističkih bezbožaca koji su na sve moguće načine pokušavali ometati kako njega u službi tako i narod koji je hrlio u crkvu slušati novog župnika. I sami neprijatelji su priznali da su bespomoćni u protucrkvenom djelovanju i kao glavnog krivca za to označen je svećenik i pastir stada, vlč. Miroslav Bulešić.

Kada više nisu znali što bi učinili s njim, preostalo im je samo jedno - da ga smaknu. To se i dogodilo 24. kolovoza 1947. Nakon svete mise, zločinci su upali u župnu kuću u Lanišću i ubodima nožem u grlo usmrtili vlč. Bulešića, a teško isprebijali mons. dr. Jakoba Ukmara i ostavili ga u lokvi krvi misleći da je i on mrtav. Očevidci tvrde da su posljednje blaženikove riječi bile: „Isuse, primi dušu moju!“

Budući da tadašnje vlasti nisu dopustile da bude pokopan u rodnoj župi Svetvinčenat, pokopan je u župi Lanišće. Godine 2003. njegovi posmrtni ostatci preneseni su u župnu crkvu u Svetvinčenatu. Papa Benedikt XVI proglasio je vlč. Miroslava Bulešića blaženim 28. rujna 2013. Budući da je svečani dan proslave proglašenja bio održan u Hrvatskoj, točnije u prepunoj pulskoj areni, to je u ime pape Benedikta XVI učinio poseban papin delegat - mons. Angelo kardinal Amato, prefekt Kongregacije za kauze svetih. U tjeku je proces proglašenja blaženog Miroslava Bulešića svetim.

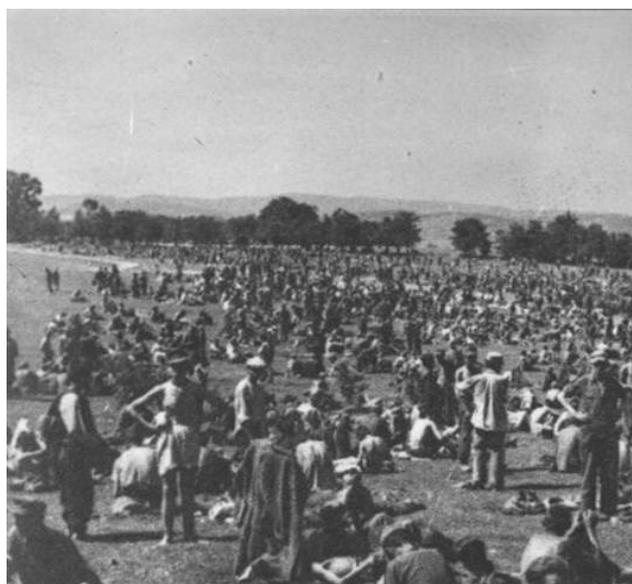
PRIJATELJU

*Kad god dođeš u moj stari župni dom,
razgovaraj tiho. Možda netko sluša.
Častit ću te vinom - jakim kao grom
i pšeničnim kruhom - mirisnim ko duša.*

*Pretest ćemo povijest krvavu i slavnu -
sve padove naše, svijetla Uzdignuća.
Liječit ćemo rade - blažit tugu davnu
i uz crnu kavu snivat Uskrsnuća.*

*I sve što se začme u srcu i glavi,
to će nas osvajat ko zov naših mrtvih.
Zatim ćemo pričat o budućoj slavi:
o skoroj slobodi i velikoj Žrtvi.*

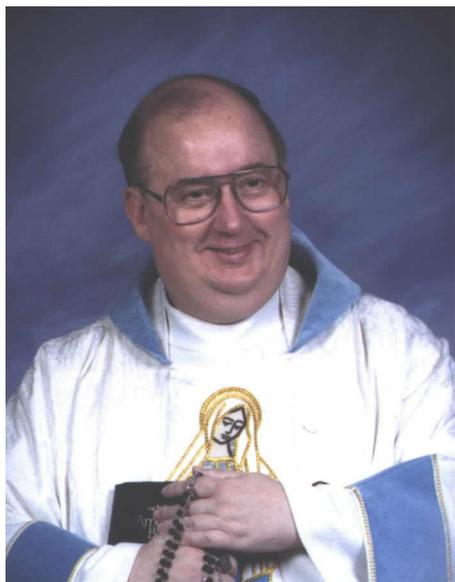
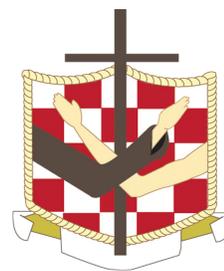
- fra Umberto Lončar, 1986.

POKOJ VJEČNI DARUJ MU GOSPODINE

fra Robert Galinac, OFM

1942. - 2021.

Sveta misa zadušica za pokojnog fra Roberta slavljena je u župi sv. Petra u Beaufort, SC u petak 7. svibnja, a zatim su njegovi zemni ostaci prevezeni u Chicago, u samostan sv. Ante.

U Chicagu je sprovedna sveta misa slavljena u četvrtak 13. svibnja, a poslije svete mise fra Robertovi zemni ostaci su pokopani u Franjevačkoj grobnici na groblju Holy Sepulchre u Chicagu (Alsip, IL). Počivao u miru!

Memorial mass for Fr. Bob was celebrated on Friday, May 7 at St. Peter's parish in Beaufort, SC, where he lived for the last 14 years. His earthy remains were brought to Chicago's St. Anthony Friary day after.

On Thursday, May 13 funeral mass was celebrated in Chicago and the burial took place at Holy Sepulchre Cemetery in Alsip, IL. Fr. Bob was buried in the Croatian Franciscans section, together with other brothers from Croatian Franciscan Custody of the Holy Family.

U petak, 30. travnja, 2021. okrijepljen svetim sakramentima, nakon duge i teške bolesti preminuo je njegov sluga svećenik i naš brat fra Robert Galinac, OFM, u 79. godini života.

Fra Robert je rođen 4. srpnja 1942. godine u Harrisburgu, PA. od oca Josipa Galinca i majke Jennie, rođ. Tulli. Fra Robert je bio jedino dijete u obitelji. U Franjevački red stupio je god. 1959. u Lake Geneva, WI. Školovao se u West Chicagu, IL, gdje je 22. prosinca 1969. zaređen za svećenika. Odmah nakon ređenja poslan je u franjevačku rezidenciju u Gulf Breezu, gdje je pomagao u pastoralu u američkoj zrakoplovnoj bazi Eglin. Nakon toga godine 1971. odlazi za pomoćnika u Župu Sv. Ante u Sharonu. Iste godine poslan je u Wheaton, IL, gdje je podučavao vjeronauk u St. Francis High School. U Wheatonu ostaje do 1974. Tada ga zajednica šalje u rezidenciju Kraljice Mira u Beaver Fallsu, gdje je također predavao u srednjoj školi sve do 1978. godine. Župnikom Župe sv. Ante u Sharonu postaje 1978. godine. Tri godine kasnije, 1981., ponovno se vraća u Beaver Falls za predsjednika rezidencije i predavača u obližnjoj srednjoj školi. Nakon toga fra Robert se vraća u pastoralni rad. Godine 1986. imenovan je župnim pomoćnikom u Župi Srca Isusova u Milwaukeeju (1986.-1987.), a onda župnikom u sljedećim župama: Sv. Ante u Sharonu (1987.-1989.), Presvetog Trojstva u Ambridgeu (1989.-1994.), Sv. Josipa u Bethlehemu, (1994.-1997.), te Sv. Augustina u West Allisu (od 1999. do 2000.).

Fra Robert je boravio dvije godine kao bolnički kapelan u bolnici Sv. Franje u Greenvilleu, SC (1997.-1999.). Od 2002. do 2007. bio je župni pomoćnik u župi sv. Josipa u St. Louisu. Od 2007. godine djelovao je kao vojni kapelan američkih marinaca (Marine Corps Air Station) u Beaufort, South Carolina do svoje smrti. Osim navedenih službi bio je i vijećnik Kustodije od 1982. do 1985. godine.

Fr. Robert (Bob) Galinac, OFM died on Friday, May 30, after the long illness. Before he died he received the last rites. He was 78 years old.

Fr. Robert was born on July 4, 1942 in Harrisburg, Pa. He entered the Franciscan Order in 1959 at Lake Geneva, WI. He completed his studies at West Chicago, IL where on Dec 22, 1969 he became a priest. After his ordination he was sent to St. Francis Friary in Gulf Breeze where he assisted in the pastoral duties at the nearby Air Force Bases.

In 1971 he was assigned as assistant pastor at St. Anthony's Parish in Sharon. That same year he went to Wheaton, IL where he taught religion at St. Francis High School. He stayed in Wheaton until 1974 when he was transferred to Our Lady of Peace Friary in Beaver Falls, where he again taught at Quigley High School until 1978. He then served as assistant pastor of Sacred Heart in Milwaukee (1986-1987). He then was assigned as pastor at St. Anthony's in Sharon (1987-1989), Holy Trinity in Ambridge (1989-1994) and St. Joseph's in Bethlehem (1994-1997). For 2 years he was in chaplaincy work at St. Francis Hospital in Greenville, SC (1997-1998).

He served as pastor at St. Augustine's in West Allis from 1999-2000. He served at Custodial Board for one term (1985-1988). From 2002 to 2007, he served as assistant pastor at St. Joseph parish in St. Louis. Since 2007 he worked as chaplain for US Marines at Marine Corps Air Station in Beaufort, SC. During this time, he lived and helped at local St. Peter Catholic parish in Beaufort, SC.

**POKOJ VJEČNI DARUJ
MU, GOSPODINE, I SVIJETLOST
VJEČNA NEKA MU SVIJETLI!**

**MAY HIS SOUL AND SOULS OF ALL
FAITHFUL DEPARTED, THROUGH
THE MERCY OF GOD, REST IN PEACE!**

PIŠE: FRA ROBERT KAVELJ

DUHOVNO OČINSTVO

Iznad svega, svećenik je otac. Znam da to, možda, na prvu, malo čudno zvuči, pa mi dopustite da se pokušam objasniti. Nalazimo se u godini svetog Josipa. Njega je ove godine Papa Franjo odabrao kao „tihog“ sveca za uzor cijeloj Crkvi - pa tako i svećenicima. Poznato je svima da u Novom zavjetu nije zabilježena ni jedna njegova rečenica, ali unatoč tomu kroz povijest Crkve i njezinu duhovnost snažno se nameće lik svetog Josipa kao uzor vjernosti, povjerenja u Providnost i očinstva. Od njega svaki otac može, štoviše, mora učiti. No, ono što je otac u obitelji to je svećenik u Crkvi. Time, sveti Josip, iako primarno uzor roditeljskog očinstva, postaje primjer i onima koji svoj život stavljaju u službu Kristu i njegovoj zaručnici.

Ista Providnost koja je izabrala Mariju za Majku Spasitelja i koja muškarce, bez njihove zasluge, bira za njegove Levite, odabrala je svetog Josipa za zaštitnika svete obitelji. O njemu ne znamo puno. Možemo reći da jedino što znamo o sv. Josipu jest da je bio pravedan i da je zabrinuto tražio Isusa kada se izgubio tri dana nakon prve svoje posjete Hramu. Ipak, Sveto pismo u malo riječi mnogo govori. Tako iz onoga malo što je o Josipu napisano, mnogo možemo zaključiti.

Ako se može reći da je svećenik nova Marija jer svaki dan iznova „rađa“ Isusa na oltaru, možemo reći i da je u Josipu našao uzvišen primjer svoga očinstva. Svećenik je duhovni otac. Kao otac ima dvotruku ulogu od kojih je prva zaštita povjerenog stada i nauka. Jedno ne može bez drugog. Kao što je Josip branio Isusa od Herodove ruke svećenik ima kao prvu ulogu branjenja, odnosno predavanja istinskog nauka. Isus je izjednačen sa svojim naukom. On nam ne daje ništa doli sebe samoga. Tako je svećenik naučavajući istinu branitelj istinskoga Krista s kojim mora svoje stado upoznati. Prenoseći ispravan nauk on hrani svoje stado. Tako onaj koji brani postaje ujedno onaj koji nahranjuje one koji su gladni za istinom. Ako je glavna uloga oca priskrbiti jelo za obitelj, koliko je veći teret stavljen na duhovnog oca da svoju Crkvu nahrani istinom i nepropadljivom hranom? Svećenikova se pravednost zrcali u njegovoj vjernosti Kristu i njegovoj Crkvi - odnosno apostolskom nauku.

Da bi tu ulogu mogao vršiti, traži se njegovo osobno zalaganje. Čovjek ne može dati ono što nema. Onaj koji bi bio pravedan svećenik, mora zabri

nuto tražiti Isusa. Ne radi se ovdje o tjeskobnom strahu, nego o crpljenju snage s izvora. Nitko od nas ne posjeduje Isusa - on nam se daje. Primamo ga stupnjevito, onoliko koliko možemo u trenutku primiti. Zato je svećenik pozvan svaki dan u molitvi, euharistiji i Svetom pismu tražiti Isusa.

Bilo je trenutaka kada Josipu nije stvar bila jasna. Znam da je tako često i nama u životu. Ali u toj nejasnoći vježba se povjerenje u Providnost. Božje planove ne razumijemo uvijek, ali uvijek možemo biti vjerni. Svećenik koji uporno traži Krista zna da se na Boga može osloniti. No, mora tražiti i one koji su mu povjereni. Postoji mnogo razloga zašto čovjek od Boga odluta, ali je upravo svećeniku povjerenje da izgubljeno nađe.

Kao što se otac brine da njegova djeca imaju što jesti, da se razvijaju u jake i zdrave ljude te kako sebe daje ako dijete zastrani, isto tako i svećenik ima zadaću hraniti, braniti i tražiti na duhovnom polju. Bez zalaganja i bez sebedarja uloga svećenika gubi svoj smisao. Samo kao onaj koji je potpuno tu za druge, koji preuzima odgovornost za izgrađivanje povjerenih mu duša, duhovni otac pronalazi svoj razlog postojanja.

Neka zagovor sv. Josipa bdije nad svim svećenicima

SPIRITUAL FATHERHOOD

Above all, a priest is a father. I know this may, at first, sound a bit odd, so allow me to try to explain. We are in the year of saint Joseph. This year Pope Francis has chosen him as an example for the entire Church - including for priests. We are all well aware of the fact that in the New Testament we don't have any of his words recorded. Despite this, throughout Church history and spirituality we can feel the presence of the great saint assert itself as an example of faith, trust in Providence, and fatherhood. From him every father can, and must, learn. In the realm of the Church a priest is to be what a father is in the family. With that saint Joseph, although primarily an example of parental fatherhood, becomes an example for those who place themselves in the service of Christ and his Bride.

The same Providence that chose Mary as the mother of the Savior and which chooses men, despite their unworthiness, into the order of the Levites, has chosen saint Joseph as the protector of the Holy Family. We don't know much about him. In

fact, we can assuredly say that all we know about him is that he was a just man, and that he earnestly sought Jesus for three days after his first visit to the Temple. The holy scriptures, however, manage to say much in very few words. On the basis of the short glimpse of saint Joseph the Gospels give us we can conclude quite a lot.

If it can be said that the priest is the new Mary, because he daily brings Jesus upon the altar, we can also say that in the figure of Joseph he has found an exalted example of his fatherhood. The priest is a spiritual father. As a father he has a twofold role, among which the first is the protection of the flock and teaching entrusted to him. One cannot be protected without the other. Just as Joseph protected Christ from the hand of Herod the priest's primary duty is to protect and to hand on the true teaching. Jesus is His word. He gives nothing, but Himself. In this manner the priest who preaches the truth becomes the protector of the true Jesus with whom he has to acquaint his flock. By handing on the faith, he feeds his people. In this way he who protects becomes also the one who feeds. He gives food to those hungry for the truth. If it is one of the main roles of the father to feed his children, how much more must a spiritual father feed his Church with truth and incorruptible food? The priest's righteousness is exemplified by his faithfulness to Christ and His Church.

In order to fulfill this role, the priest must be fully devoted. No man can give what he doesn't have. In order to be a righteous priest a man must constantly search for Jesus. This doesn't mean a life spent in worry, but rather a life spent drinking from the spring. None of poses Christ - He gives himself freely. We receive him gradually, depending on how receptive we are at any given moment. For this reason, in particular, the priest is called daily to seek for Jesus in the mass, prayer, and the Scriptures. Of course, there were times when not everything was clear to saint Joseph.

Godina sv. Josipa: Prosinac, 2020 - Prosinac 2021. Molimo se na osobit način ovome dragome svecu.

Year of St. Joseph: December of 2020 - December of 2021. We pray especially to this Saint.

I know the same is true in our lives. It is in this seeming uncertainty that we are called to trust in Providence. We don't always understand God's plans, but we can always be faithful. The priest who continuously seeks Christ knows that he can always lean on God. However, this means that the priest must also seek those who are entrusted to him. There are many reasons why man walks away from God, but it is the priest who is called to find what is lost. Just as the father is entrusted

to make sure his children are fed, and develop into strong and healthy adults, and just as he is called to give of himself if his children lose their way so the priest is called to feed, protect, and seek on the spiritual plain. Without devotion and self-sacrifice, the priestly role loses its meaning. Only as he who is fully there for the other, as the one who takes upon himself the responsibility of building others up, the spiritual father finds the reason for his being.

SVETA MISA ZA ŽRTVE BLEIBURGA SLAVLJENA JE NA UDBINI PROPOVIJED BISKUPA ZDENKA KRIŽIČA

Naša domovina nije teritorijalno velika, ali usprkos tome ima premnoga mjesta koja su ostala u našoj memoriji kao velika stratišta našega naroda. Mnoga od tih mjesta zasluživala bi da se na njima obilježi komemoracija na žrtve našega naroda kroz njegovu tešku povijest, jer smo bili na vjetrometini i razmeđu svjetova, gdje su se sukobljavale velike sile, a najveću cijenu je redovito plaćao naš narod.

U nemogućnosti obilježavanja redovite komemoracije na Bleiburgu, Hrvatska biskupska konferencija je izabrala Udbinu, iznad Kravskog polja, kao mjesto sjećanja na žrtve Bleiburga i križnog puta, jer je ovdje, na neki način, bio početak velikih stradanja našega naroda i njegovih križnih putova. Kravsko polje prekriva mnoštvo kostiju stradalnika, naših predaka, koji su se borili i izginuli za krst časni i slobodu zlatnu.

Nije moguće nabrojiti cijelu nisku stradanja naroda od Kravske bitke pa kroz stoljeća koja su slijedila. U memoriji našega naroda posebno mjesto zauzima stradanje koje je započelo na Bleiburgu i nastavilo se u mnogim mjestima, na putu od Bleiburga, koji nazivamo „Križni put“. Kostiju mnogih su razasute po različitim znanim i neznanim jamama diljem domovine i izvan nje, a kosti koje su pronađene u nekima od tih jama, još uvijek,

u vrećama, čekaju svoj konačni smiraj. Mnogima od nas su u svježoj memoriji i stradanje našeg naroda za vrijeme Domovinskog rata i borbe za slobodom koju nismo imali stoljećima. U tim devedesetim godinama 20. stoljeća, cijela domovina nam je krvarila, broj prognanika i izbjeglica dolazio je do granice izdržljivosti, groblja su se punila i proširivala, i nažalost još uvijek čekaju da se u njih dostojanstveno sahrane mnogi za čije kosti ne znamo gdje se nalaze.

Crkva Hrvatskih mučenika je izgrađena da bi objedinila sve žrtve našega naroda kroz cijelu njegovu povijest. U ovoj crkvi su, na poseban način, istaknute ove tri najjače stradalačke memorije našega naroda: Kravaska bitka, Bleiburg i Vukovar. Naš veliki kipar akademik Kuzma Kovačić je, u prezbiteriju ove crkve, prikazao upravo te tri tragične scene iz naše povijesti.

Ova je crkva posvećena svim hrvatskim mučenicima, kako onima koji su od Crkve službeno proglašeni svetima i blaženima, tako i onima koji nisu službeno kanonizirani, ali su stradali kao nevine žrtve ljudske okrutnosti. Ovo je mjesto molitve i zahvalnosti za sve žrtve našeg naroda koje potomci nikada ne smiju zaboraviti. Ovo nije mjesto na kojem mi zazivamo prokletstvo, Božji gnjev ili Božju kaznu za bilo koga. Ovo nije mjesto na kojem

bi podgrijavali neku mržnju ili osvetu prema zločincima ili narodima kojima su oni pripadali. To bi bila profanacija naših žrtava i ovoga svetog mjesta.

Mržnja nikada ne donosi blagoslov i na njoj se ne gradi budućnost. Ni mržnjom prema đavlu čovjek ne raste, kako napisala jedna hrvatska pjesnikinja, jer mržnja ima svoje prebivalište u onome koji mrzi, i ona njega truje i vodi ga nekom obliku prokletstva. Nema ništa opasnije za dušu nego njegovati u sebi mržnju. Blaženi Miroslav Bulešić, poslijeratna žrtva komunističke mržnje prema Crkvi, napisao je u svom „Dnevniku“ da je njegova osveta na mržnju, praštanje. To je najbolji i jedini put za Isusova učenika. Na ovo mjesto mi ne dolazimo da paradiramo, da bilo koga provociramo, nego da svjedočimo kako Božja ljubav pobjeđuje mržnju, kako praštanje pobjeđuje svako zlo. Svoje žrtve ne smijemo zaboraviti, ali ni na koji način ih osvećivati. To bi naše žrtve ubijalo po drugi puta. Ovo je mjesto gdje molimo Gospodina da primi u svoj zagrljaj sve žrtve: one nevine kao i one koji su bile opterećene kakvom krivnjom. Ne smijemo isključiti iz naše molitve ni zločince žrtava, jer kada se netko opredjeljuje za zločin znak je da u sebi nosi puno jada, da je njegova duša prazna, da je njegovo srce zatrovano, da je njegovim razumom ovladala tama i da ne zna što čini.

Zato je i Isus molio Oca nebeskoga za svoje mučitelje s naglaskom da oni ne znaju što čine jer žive u tami. Samo ako nasljedujemo Isusa i praštamo, možemo računati na Božji blagoslov po zagovoru naših mučenika. Stoga, mi smo ovdje da molimo i praštamo. To je činio naš Učitelj, Isus. Mučenici su najvjernija slika mučenika Isusa. Naši mučenici nas pozivaju da mi ovdje zahvaljujemo Isusu za njih, jer im je Isus u njihovim patnjama i mučeništvu bio najbliži. Mi ovdje slavimo Isusa, kralja mučenika. Njemu izručujemo sve koji su bili žrtve mržnje. Mi ovdje nikoga ne kanoniziramo, nego samo molimo za sve te ljude koji su ubijani bez suđenja, bez dokaza krivnje. Molimo i za nevine i grešne, a definitivni sud ostavljamo Bogu, pravednom sucu.

Začuđujuće je da danas ima mnogo onih koji osuđuju naše molitveno okupljanje i euharistiju koju prikazujemo za žrtve Bleiburga i križnog puta. Sjećamo se što je sve morao podnijeti kardinal Puljić koji je na ovaj dan prošle godine u Sarajevu slavio svetu misu i molio za te žrtve! Kakve su sve uvrede izrečene! Zapravo, sve se saželo u izmišljenu i zlonamjernu optužbu: da je ta sveta misa veličanje ustaškog režima. Govore ljudi koji ne razumiju niti što je sveta misa, niti što znači prikazivati svetu misu i moliti za pokojne.

U kanonu svake mise se moli za pokojne, i to je neizostavno. Nitko od pokojnih ne može biti izuzet. Nema tog pokojnika za koga se ne smije moliti i prikazivati svetu misu. Prikazivati svetu misu za pokojne nema značenje slaviti i veličati te pokojne. U misi se slavi i veliča samo Boga. Za te pokojne se moli. Bez obzira je li neki pokojnik bio uzoran ili je bio veliki grešnik. Te prosudbe se ostavljaju Bogu. Problem je u tome što bi neki, koji zasigurno nisu vjernici, htjeli zabraniti molitvu za neke osobe. Prije svega za žrtve Bleiburga. Oni na žrtve Bleiburga gledaju samo kao na zločince gotovo bez iznimke. Za njih su zločinci svi vojnici koji su se ondje zatekli, i ne samo oni, nego i svi civili, uključujući žene i djecu. I tako dolaze do apsurdnog zaključke: Crkva veliča zločince. Kako ideologija zna zaslijepiti razum!

Mi znamo da je Hrvatska država abolirala sve vojnike neprijateljske vojske u Domovinskom ratu, koji nisu počinili zločine. To tako i treba biti. To su vrijednosti civilizacije 21. stoljeća. Zanimljivo je da mnogi postignuće današnje civilizacije ne žele primijeniti jedino kada su u pitanju hrvatski vojnici, pa čak i civili, iz Drugog svjetskog rata. Želi se i danas nametnuti teza da su svi bili zločinci. Ali se zato za one koji su ubijali odmah poslije rata ne primjenjuju isti kriteriji. Iako se zna da je u programu te ideologije bila osveta i da su ubojstva planirana i izvršavana bez suda. Zato začuđuje činjenica što još danas ima nekih koji te zločine relativiziraju ili čak za njih nalaze mnogo razumijevanja pa i opravdanja. Može li takav stav biti normalan u 21. stoljeću?

Svi smo mi čuli skandaloznu izjavu jednog saborskog zastupnika koji ide od toga da će ustvrditi da poslijeratno divljačko ubijanje nije temeljito odrađeno, tj. da je trebalo biti mnogo više pobijenih, odnosno trebalo je sve pobiti. Izgleda da je kod nekih duhovnih sinova te zločinačke ideologije želja za ubijanjem još itekako živa. Još je čudnije da se preko jedne tako monstruozne izjave gotovo šutke prešlo. Glavni mediji su, nažalost, pokazali veliko razumijevanje za takve izjave. Na te žrtve našega naroda mnogi mogu pljuvati bez ikakvih posljedica, pa se ide tako daleko da bi se htjelo zabraniti za njih moliti Boga, kao da ti ubijeni i nisu bili ljudi.

Njemački vojnici iz Drugog svjetskog rata imaju svoje vrlo uređeno groblje u Zagrebu, i u svim zemljama Europe, uključujući i Rusiju. I to nikome ne smeta. Tako treba i biti. To je humani čin prema žrtvama, a kršćanstvo na to gleda kao na djelo milosrđa. Biblijski lik Tobija je pohvaljen od Boga što je potajno sahranjivao mrtve koje je vlast pobila i tijela im razbacala po vrtućama. Dati dostojanstven pokop mrtvima poznavale su sve velike stare civilizacije. Dok kod nas, kada se govori o svehrvatskom grobu, da bi se kosti žrtava našega naroda, koje se nalaze u vrećama po različitim podrumima, dostojanstveno sahranile, neki to vide gotovo kao zločin.

Nameće se pitanje: u kojoj civilizaciji se nalazimo? Sve ovo ne govorim s nakanom da bih opravdao zločine koje su činili i pripadnici našega naroda. Ni govora! Zločin je zločin, tko god ga činio, i gdje god ga je netko učinio. Ali je zločin i to kada se osuđuje samo zločin jedne strane, a relativizira ili opravdava zločin druge strane. To nije put do istine, praštanja i pomirenja. Svaki zločin vapi k nebu, od onog prvog opisanom u Bibliji, kada Kajin ubija svoga brata, do svakog narednog.

Mjesta stradanja ljudi, posebno civila, redovito kasnije postaju mjesta hodočašća. Žrtve nadživljuju zločince. Nevine žrtve, i nakon ubojstva, ostaju žive. Te žrtve žive u sjećanju i svijesti ljudi bez obzira na sve što se činilo da se sjećanje na njih zatire. Mogu se žrtve brižno skrivati, mogu se njihove kosti premješati sa jednog mjesta na drugo da im se zametne trag, ali to ne ide. Žrtve će se jednom javiti, bez obzira koliko jame bile duboke. Krv žrtava ne prestaje vikati prema nebu, od one prve u povijesti čovječanstva, Ablove, pa do svake sljedeće kroz cijelu ljudsku povijest.

Na neke žrtve ljudi možda i mogu zaboraviti, ali Bog ne. I Kajin je, ubivši svoga brata, pomislio da je sve savršeno izveo, svjedoka nema, svi tragovi su zameteni. Ali je ubrzo shvatio da to nije tako. Ima netko tko je sve vidio: Bog. On mu veli: „Slušaj! Krv brata tvoga iz zemlje k meni viče“. Krv žrtve nikada ne šuti, nego stalno viče osuđujući zločin. Zločince će, ako se ne pokaju, cijeli život pratiti vika i sjena njihovih žrtava. To će ih progoniti i neće nikada

imati mira. Kada je Kajin ubio svoga brata, živi poslije užasan strah koji ga progoni. Tuži se Bogu da će ga ubiti tko god ga sretne, iako ne vidimo nikoga tko bi njemu prijetio. Prijetiti mu zlo koje on nosi u sebi. Prijetnja mu dolazi, ne izvana, nego iz njegove nutrine.

Braća i sestre, mi nemamo potrebu zazivati prokletstvo na osobe koje nam učine kakvo zlo, jer samo zlo koje netko čini ono mu otvara vrata prokletstva. Kajinu koji je ubio brata Bog veli: „Proklet bio ti na zemlji“ (Post 4,11). Ne da ga Bog proklinje, nego Bog samo konstatira njegovo stanje: on je proklet zbog zla koje je počinio. Njega proklinje njegovo zlo. Stoga mi za te osobe trebamo moliti, jer tako nas je Isus učio. On je s križa je molio za one koji su ga raspeli. Učenicima će govoriti i o ljubavi prema neprijateljima, i potrebi da mole za one koji ih progone. Tu je ljudska veličina. Vidimo, nije lako biti kršćanin, biti Isusov učenik. To je junaštvo. U Isusovoj logici su veliki oni koji ljube, a ne oni koji mrze; oni koji praštaju, a ne oni koji se osvećuju; oni koji spašavaju a ne oni koji ubijaju.

Braća i sestre, mnogo je bolje biti žrtva nego biti zločinac. Mnogo je bolje trpjeti od nekoga, nego biti uzrok trpljenja drugome. Možda se nekome ova tvrdnja neće dopasti, ali to je Božja logika, i život potvrđuje da je istinita. Ljudi se sjećaju žrtava i s njima suosjećaju, a ne zločinaca. Zločinaca je uvijek bilo i nažalost uvijek će ih biti. Isus u prisposobi o Milosrdnom Samarjancu ne komentira ni jednom riječju razbojnika koji su ostavili čovjeka napola mrtva. Isus zna da je razbojnika uvijek bilo i da će ih biti. Isus usmjeruje pozornost na milosrdnog Samarjanca. Najveća tragedija jednog naroda nije prisutnost zločinaca i razbojnika, (svaki narod ima takvih), nego pomanjkanje milosrdnih ljudi, pomanjkanje ljudi koji će se znati zaustaviti i sažaliti pred patnjom drugih i za njih nešto učiniti.

U prisposobi koju smo čuli naglasak je da su za stradanje tog čovjeka krivi i svećenik i levit. Ne zato što su učinili neko zlo, nego zato što su propustili učiniti dobro. Proći indiferentno pored patnje i ništa ne poduzeti, i to je neka vrsta zločina. Unatoč bezbrojnim žrtvama koje smo kroz povijest imali, nismo kao narod propali. Ali ako nam usfali ljudi milosrđa, ljubavi i solidarnosti, ne vjerujem da možemo imati budućnost. Nije slučajno Isus kao znak svršetka svijeta naveo da će to biti onda kada ljubav ohladi.

Dok danas molimo za sve žrtve križnih putova našega naroda, molimo Boga da u našem narodu danas ne ponestane milosrdnih ljudi, ljudi koji se znaju ganuti pred patnjom drugih, koji s ljubavlju i požrtvovnošću znaju vidati rane koji mnogi nose na duši i tijelu. Amen.

Preuzeto sa www.ika.hr

FOTO: Radiopostaja Mir Međugorje

4 Desetljeća Gospine prisutnosti u Međugorju

PIŠE: FRA MARINKO ŠAKOTA

Međugorje ove godine slavi veliku obljetnicu: četrdeset godina otkako se prema kazivanju vidioca Gospa prvi put ukazala na Podbrdu. Tome, danas svjetski poznatom mjestu molitve, Crkva je od samog početka posvećivala mnogo pozornosti. Posebno se to očitovalo u komisijama koje su bile osnivane na nekoliko razina. Najprije je mostarski biskup Pavao Žanić 1982. godine uspostavio biskupijsku komisiju. Isti biskup proširivši prvu ustanovio je drugu komisiju 1984. godine. Biskupska konferencija Jugoslavije osnovala je 1987. godine komisiju koja

je 1991. godine donijela izjavu: «Na temelju dosadašnjeg istraživanja ne može se ustvrditi da se radi o nadnaravnim ukazanjima i objavama.

Međutim, brojna okupljanja vjernika s raznih strana koji u Međugorje dolaze potaknuti i vjerskim i nekim drugim motivima zahtijevaju pozornost i pastoralnu skrb u prvom redu dijecezanskog biskupa, a s njim i drugih biskupa, kako bi se u Međugorju, i povezano s njime, promicala zdrava pobožnost prema Blaženoj Djevici Mariji, u skladu s učenjem Crkve.» Godine 2010. u Vatikanu je Papa Bene-

U ovoj godini kada obilježavamo 40. godišnjicu Gospinih ukazanja u Međugorju, donosimo članak međugorskog župnika fra Marinka Šakote u kojem nas fra Marinko pokušava vratiti na same početke ukazanja u ljeto 1981. te pokušava odgovoriti na pitanje: Zašto Gospino ukazanje? Ovo je prvi dio eseja koji je povodom ove velike obljetnice napisao fra Marinko. U sljedećem broju našeg Vjesnika fra Marinko će nam nastaviti govoriti o odabiru Međugorja te nas podsjećati na duhovne plodove Gospine prisutnosti u našoj kršnoj Hercegovini i našem hrvatskom narodu.

dikt XVI. ustanovio Međunarodno istražiteljsko povjerenstvo o Međugorju pod predsjedanjem kardinala Camilla Ruiniija.

Povjerenstvo je završilo s radom početkom 2014. godine i svoje rezultate predalo Kongregaciji za nauk vjere. Papa Franjo poslao je u Međugorje 2017. nadbiskupa Henryka Hosera iz Poljske najprije kao svog izaslanika, a 2018. kao apostolskog vizitatora za župu Međugorje.

Godine 2019. Papa Franjo je odredio da je moguće i dopušteno organizirati hodočašća u Međugorje.

Počeci

Sve je počelo prije četrdeset godina u selu Bijakovici. To selo, jedno od pet sela župe sv. Jakova apostola Međugorje, smješteno je dijelom ispod brda Crnice a dijelom među plodnim oranicama tipično hercegovačkog polja. Svanula je srijeda, 24. lipnja 1981. godine. Bio je blagdan sv. Ivana Krstitelja. Sve do u predvečerje tog dana ništa nije predskazivalo da bi uobičajenost i mirnoću života u selu mogao narušiti neki izvanredan događaj. No taj dan bit će toliko poseban da će kasnije generacije govoriti o vremenu prije i poslije njega. Dogodit će se prekretnica u životu ne samo pojedinaca i obitelji sela Bijakovici nego čitave župe Međugorje i šire.

«Gospa se ukazala! Na brdu iznad sela! Vidjela je naša djeca!» kao munja je sijevnulo i u trenu se pronijelo među zapanjenim mještanima Podbrda, dijela sela Bijakovici. Bilo je to u predvečerje spomenutog dana kada su dvije djevojke Ivanka Ivanković i Mirjana Dragičević šetajući i razgovarajući u jednom trenutku na brdu iznad sela ugledale ženu s djetetom u naručju. Ivanka je povikala: «Vidi Gospa!» Prepale su se i pobjegle. Još četvero mladih svjedoči da je tog dana vidjelo Gospu: Milka Pavlović, Vicka Ivanković, Ivan Dragičević i Ivan Ivanković. Nakon što su je vidjeli, svi su od straha pobjegli kućama. Koliko je u njima strah bio jak, svjedoči jedan od njih, Ivan Dragičević, koji ni članovima svoje obitelji ništa nije rekao o tom događaju nego se sakrio i zaključao u sobu.

Sutradan, 25. lipnja, djeca su osjetila poticaj da se upute prema mjestu gdje su Gospu vidjela prethodnog dana. Kad su je ugledali, potrčali su uz brdo prema njoj. Otprilike 200-tinjak metara iznad kuća, susreli su se s Gospom, ali ne više svi oni koji su je vidjeli prethodnog dana. Iz nekih razloga kod kuće su ostali Milka Pavlović i Ivan Ivanković, a Ivanki Ivanković, Mirjani Dragičević, Vicki Ivanković i Ivanu Dragičeviću pridružili su se Marija Pavlović i Jakov Čolo. Od tog dana njih šestero vide Gospu i njih nazivamo vidiocima. Mještani su ostali zatečeni. No, ta nevjerica je trajala vrlo kratko, jer snažno svjedočanstvo djece koja su tvrdila da su vidjela Gospu razoružalo je svaku pomisao da bi se moglo raditi o prijevari. Prirodni osjećaj za istinu, ali i vjera da je Bogu sve moguće, otvarali su srca ljudi Bijakovica, čitave župe Međugorje, a uskoro i okolnih krajeva, da prihvate Božji zahvat preko Djevice Marije.

Nakon prvog susreta s Gospom šestero vidjelaca još samo nekoliko dana imalo je ukazanja na brdu iznad sela odnosno na raznim mjestima u Podbrdu, a razlog je bio što su tadašnje komunističke vlasti ubrzo počele represivno djelovati prema vidiocima i narodu pokušavajući spriječiti okupljanja velikog mnoštva pokrenuta Gospinim dolaskom.

Nedugo nakon početka ukazanja vidioci i narod okupljaju se u večernjim satima u župnoj crkvi u Međugorju, gdje se pod vodstvom župnika fra Joze Zovke molila krunica i slavila sveta misa. Ni represije komunističkih vlasti ni zatvaranje župnika fra Joze 17. kolovoza 1981. niti išta drugo nije moglo zaustaviti narod da svakodnevno, u velikom broju, hodočasti u Međugorje, da moli i da se ispovijeda.

Zašto Gospina ukazanja?

Čuo sam jednog svećenika kako govori: «Ne mora se vjerovati u Gospina ukazanja.» Začudila me ta izjava. Zašto ne vjerovati? Zar je to nevažno? Ta Nebo se otvara kad Gospa dolazi! Ako Nebo govori, kako u to ne vjerovati?! Nije li u najmanju ruku neprirodno da to nekoga ne zanima i da prema tome bude ravnodušan? Zar su dolasci Majke Božje u ovaj svijet nevažni? Sjetimo se samo jednog razloga zbog kojeg je Majka s nama: «Ja sam s vama ovoliko dugo jer ste na krivom putu. Samo uz moju pomoć, dječice, otvorit ćete oči.» (25. 1. 2009.) Gledajući sveukupno što se u svijetu događa, nismo li zaista na krivom putu? Možemo li sami izići iz ćorsokaka u koji smo zapali? Zar nam nije potrebna pomoć s Neba? S druge strane, istina je što je taj svećenik rekao, da se ne mora vjerovati u Gospina ukazanja, jer je svu objavu Bog već dao. Stoga, sva Gospina ukazanja, pa tako i ova u Međugorju, ne donose neku novu objavu. Ako dakle polazimo od rečenoga, da Gospina ukazanja ne donose neki novi nauk, a ipak su važna, jer se po Gospi Nebo otvara zemlji, koji bi bio njihov smisao?

Fra Svetozar Kraljević bio je na službi u New Yorku (USA) zajedno s fra Slavkom Soldom. Kad je čuo za Gospina ukazanja, odmah je rekao fra Slavku: «Ja moram u Međugorje!» Fra Slavko ga je odvratio, jer fra Svetozar nije imao središne dokumente pa se bojao za njega da ne bude imao problema s tadašnjim vlastima. No, fra Svetozar je ustrajao u svojoj odluci i namjeri. Kad je došao u Međugorje, fra Slavko ga je nazvao telefonom: «I, Svet - tako su fra Svetozara od milja zvali - je li istina da se Gospa ukazala?» Fra Svetozar će na to: «Nemam ja više problem s tim je li se Gospa ukazala ili nije. Ja imam problem sa sobom!»

Jednom sam fra Svetozara podsjetio na tu zgodu pa mi je pojasnio: «I mene je u početku zanimalo je li se Gospa ukazala ili nije, ali kad sam se susreo s Međugorjem, pitanja koja sam postavljao nisu više bila okrenuta prema Gospi, je li se ukazala ili nije, nego prema samome sebi. Susret s Međugorjem potakao me da sebe stavim u pitanje i da shvatim da se ja moram mijenjati. U tome je smisao Međugorja.» Smisao Gospinih ukazanja nije nova objava već naše buđenje. Bog jest objavio svoj naum zapisan u Svetom pismu, no što je s nama? Dolazi li Božja objava do nas? Čuje-

mo li je? Živimo li je? Isus nas poziva: «Obraćajte se i vjerujte evanđelju!» (Mk 1, 15) Dopire li njegov poziv imalo dalje od našega uha? Isus jest Božja objava, no o ljudskom srcu je ovisilo hoće li ga prihvatiti. Unatoč Božjoj ljubavi koju je pokazivao riječima i djelima, «mudri» ovoga svijeta ostali su zatvorena srca prema njemu. Dovoljno se sjetiti njegovih sumješšana u nazaretskoj sinagogi koji su slušajući ga shvatili da se radi o posebnoj mudrosti, ali unatoč tome zbog njihove nevjere Isus nije mogao učiniti mnogo čudesa (usp. Mt 13, 54-58).

«Međugorje nije darovano da se nešto bolje zna, nego da se bolje živi evanđelje Isusa Krista, koji je jedini Spasitelj», tvrdio je fra Slavko Barbarić. To je zanimljivost i posebnost Međugorja: ne donosi ništa novo, ali ljude čini novima. Sve je isto kao i na drugim mjestima, ali ipak bitno drukčije. Isti su sakramenti, ali u Međugorju ih se drukčije doživljava. U nekim zemljama smatraju se zastarjeli i nadiđeni, a u Međugorju se doživljavaju kao pravi lijek za čovjeka. Isti je sakrament ispovijedi, ali u Međugorju pokazuje snažan učinak - djeluje kao lječilište duše i mjesto rasterećenja.

Ovim dolazimo do same srži međugorske duhovnosti, do ključnog uzroka koji čini da netko u Međugorju ima drukčiji doživljaj svega, a to je srce. O srcu sve ovisi. Zato je buđenje srca u samom središtu međugorske poruke čime Gospa dodiruje samu bit čovjekova problema: «Probudite se iz sna nevjere i grijeha, jer je ovo vrijeme milosti koje vam Bog daje.» (25. 2. 2000.) Milost djeluje, ali čovjek ju ne opaža, jer je u snu. Slikovito rečeno, sunce sja, a čovjek se zatvorio u podrum kamo ne dopiru sunčeve zrake. Bog se objavljuje, ali srce može otvrdnuti i zatvoriti se. Bog govori, ali čovjek može postati gluhi na Njegovu riječ i slijep za Njegova djela. Isus jest Kruh života koji u svakoj svetjot misi daje sebe za hranu nama, ali drukčiji je njezin doživljaj u Međugorju a drukčiji u nekoj drugoj crkvi.

Toliki su prije susreta s Međugorjem plitali na svojim životnim splavima gladni i žedni mira i ljubavi, sreće i zadovoljstva. Duhovno su umirali, a nisu znali da je rješavanje moguće i da je ono tako blizu. Živjeli su gladni i žedni smisla, mira i ljubavi, u nemirima i sukobima, neizmireni, s krivnjom i dugogodišnjim ranama i teretima u duši, a nisu znali da je Bog izvor mira i da je taj izvor na dohvata ruke, tu, u njihovoj blizini, u crkvi, ispovijedaonici, u vjeri u Božje milosrđe, u vlastitu praštanju...

Riječi velikog teologa 20-tog stoljeća Hansa Ursa von Balthasara smjeraju prema samoj biti Međugorja i Gospinih ukazanja: «Za Međugorje postoji samo jedna opasnost: da ga se ne prepozna.»

nastavit će se u sljedećem broju
Franjevačkog Vjesnika

Sveti Antun Padovanski

čovjek koji je htio prići bliže

PIŠE: STJEPAN LICE

Sveti Antun Padovanski rođen je 1195. godine u Lisabonu, a umro 13. lipnja 1231. u Padovi, zbog čega ga zovu Padovanskim. O kakvom je čovjeku riječ, može se zaljučiti i po tome što je kanoniziran 30. lipnja 1232., nepunu godinu dana nakon svoje smrti.

Njegovo krsno ime bilo je Fernando Martins de Bulhões. Redovničkim životom započeo je živjeti u Redu svetog Augustina, u kojem je zaređen za svećenika. Bio je vrlo obrazovan. Temeljnim znanjem smatrao je poznavanje Biblije i spisa crkvenih otaca.

Kada je saznao za mučeničku smrt petorice franjevac 1220. godine u Maroku te se susreo s franjevačkom duhovnošću, i sam je poželio biti franjevac. Postavši franjevcem, dobio je ime Antun. Bio je izrazito skroman i neupadljiv. Svoje znanje nije smatrao nečim čime bi se trebao isticati, nego nečim što bi mu trebalo služiti za rast u vjerskom životu. Rado je obavljao i poslove koji se smatraju najnižima. Nakon što su, stjecajem okolnosti, otkrili njegovu govorničku obdarenost, utemeljenu na učenosti i poniznosti, povjeren mu je propovjednička služba.

Sveti Franjo ga je osobito volio i podržavao, napose i zbog toga što je, prije nego li riječima, Evanđelje propovijedao životom. Njegov nedugi život bio je ispunjen službama, ponajviše propovjedničkom i učiteljskom, koje su mu povjeravane u Franjevačkom redu i koje je predano obavljao. Njegove su propovijedi okupljale i nadahnjivale mnoštva. Uz to ga je pratio dar čuda te je – za života, a i potom – činio brojna čuda, i ona iznimna i ona naoko posve jednostavna, ona koja olakšavaju život, što se nerijetko pokazuje itekako dragocjenim.

I danas mu se za pomoć obraćaju ne samo katolici, ne samo kršćani, nego i ljudi drugih vjera. Čudesna je njegova zauzetost u životima nebrojenih, njegova spremnost da svakome priskoči u pomoć u običnostima života.

Osobno nisam sklon svojim molitvama zbog koječega uznemirivati sve te sam se kroz mnoge godine klonio toga da se svetom Antunu obraćam za pomoć. No – ima tome podosta godina – jednom sam kod kuće negdje zametnuo nešto što mi je jako i žurno bilo potrebno. Nakon što sam nekoliko puta temeljito pretražio stan i to nisam našao, zašao sam i rekao: „A sada, Antune, pokaži mi kako ti to radiš.“

U sljedećih nekoliko trenutaka učinio sam nekoliko koračaja, ispružio ruku i, kao da se to podrazumijeva, uzeo s nekog obližnjeg mjesta ono što sam tražio. Otada često, kad god ustreba, surađujemo i ne samo u tom smislu. Neki mi uz osmijeh govore da im se čini da je sveti Antun osjetljiv na mene.

Ali on je osjetljiv na potrebe nebrojenih. Kad nas netko nešto traži, nešto ne osobito važno, i to uporno, ubrzo nam to postane zamorno. A sveti Antun kroz stoljeća nebrojenima priskače u pomoć bez imalo oklijevanja, uvijek spreman, uvijek na usluzi. Istina, on ima na raspolaganju svu vječnost, ali itekako ima poštovanja prema nama osobito važnim trenucima.

No kao što nam pomaže u tim životnim sitnicama (i krupnicama), on nam prije svega želi pomoći da rastemo u osjetljivosti za Božju riječ. Za njegovu blizinu. Kao što tražimo i – uz njegovu pomoć – nalazimo, primjerice, zagubljene stvari, on želi da još mnogo više tražimo i nalazimo Božju volju, da živimo obasjani njegovom Riječi, u njezinoj službi, jer upravo po tome nalazimo životno ispunjenje.

Sveti Antun se običava prikazivati s djetetom Isusom na rukama. To potječe od viđenja jednog suvremenika svetog Antuna koji je na njegovim rukama jednom zgodom vidio malenoga Isusa: Boga koji mu je na taj jednostavan način prišao posve blizu. I sveti Antun je svojom vjerom nastojao prići bliže – i uvijek sve bliže – Bogu, svojim življenjem Evanđelja prići bliže ljudima, biti im na raspolaganju u njihovim životnim potrebama.

Znakovito je da se u našem narodu njegovu ime – Antun, Anto, Anton, Ante... – vrlo često daje dječacima, ali i djevojčicama – Antonia, Antea... Sveti Antun nam i na taj način svjedoči svoju zauzetu blizinu i ujedno nas na zauzetu blizinu potiče.

Sveti Ante - moli za nas!

St. Anthony of Padua a man who wished to be close

St. Anthony of Padua was born in 1195, in Lisbon, Portugal, and died on the 13th of June 1231, in Padua, hence, he is known as St. Anthony of Padua. We can easily conclude what sort of man Anthony was from the simple fact that he was canonized as a saint by the Church on the 30th of June 1232, less than a year after his death in Padua. Anthony's baptismal name was Fernando Martins de Bulhões. He began his religious life as a member of the Order of St. Augustine, and was ordained a priest while a member of that order. He was quite learned. He considered knowledge of the Bible and of the Church Fathers to be fundamental.

When he came to know of the 1220 martyrdom of five Franciscan friars in Morocco, in 1220, and when he became acquainted with Franciscan Spirituality, he then wished to be a Franciscan, as well. Having become a Franciscan, he took the name of Anthony. He was distinctly humble in nature, and not at all assertive. He did not consider his accumulated knowledge as something which he should stress; rather, he saw that knowledge as a path to spiritual growth. He joyfully carried out tasks that were normally seen as being the lowest of tasks. Due to certain circumstances, it was recognized that Anthony was gifted as a preacher. Based on his learnedness and humility, Anthony was given the assignment in the service of preaching.

Saint Francis personally liked St. Anthony, and supported him especially for living the Gospel more than simply preaching it. His short life was filled with

service, most especially, that of preaching and teaching. These tasks were assigned to him within the Franciscan Order. He carried them out faithfully. Anthony's sermons attracted huge crowds and gave hope and inspiration to them as well. Along with his ability as a preacher, Anthony—while still alive—as well as after his death, performed many miracles—that that were exceptional, as well as those that seemed to be quite ordinary—those that made life more bearable, those that made life all the more precious. Even today, not only Catholics, not only Christians, but men of all faiths appeal to Anthony for help. He helped countless numbers, and was on the ready to come to the aid of people in even the simplest ways.

Personally, I am not inclined to disturb the Saints for this or that. I declined for many years to appeal to St. Anthony for any help. Yet—many years have since passed—once, while home, I misplaced something that I desperately needed. Having looked everywhere several times, and still failed to find what I needed, I stopped, and said: “OK, St. Anthony! Show me how you do this!” In the next few moments, I took a few steps, extended my hand, and as though I had a right to expect it, I picked up from some nearby spot that which I was desperately seeking. From that point forward, whenever I am in need, I cooperate with Anthony. Some, with a smile on their face, tell me that St. Anthony seems to be partial towards me.

Meanwhile, St. Anthony is sensitive to the needs of countless people. When

someone seeks something from us—something that is not especially important—we quickly become tired of their pleas. Yet, St. Anthony, through many centuries, comes to the aid of those who seek, without delay, always on the ready to serve. True, St. Anthony has all of Eternity at his disposal; however, he has genuine respect towards us, especially in important times of need.

Just as St. Anthony aid us in life's small (and huge) needs, before all else, St. Anthony wishes to help us to grow in our sensitivity to God's Word—for its closeness to us. In the same manner that we seek—and, through his intercession gain—for instance, lost items, St. Anthony wishes that we, even more, seek and find the Will of God—that we live in the glow of His Word, and, in His service. It is in this that we find the fulfillment of our lives.

St. Anthony is customarily shown with the Infant Jesus in his arms. This is attributed to someone who, on one occasion, had a vision of St. Anthony holding the Infant Jesus in his arms—his God, who, in that simple fashion, endeavored to come close—always ever-closer—to God, and through his living the Gospel message, to also come closer to men, to be at their disposal in their life's needs. It is significant that among our Croatian people, the name—Antun, Anto, Anton, Ante... is quite frequently given to their sons at Baptism—not only sons, but also to their daughters—Antonia, Antea...Tona. Even in this way, St. Anthony give witness of his concern and closeness, and, at the same time, urges us to that same sort of closeness.

MEET FR. DRAGAN BOLČIĆ,

the newest addition to Croatian Franciscans in North America

The best answer I could give when someone asked me why I became a friar and a priest would be: I don't know! A lot of things are not clear to me. Even today, I am surprised and amazed at the fact that God has called me. There isn't some turning moment that made me choose religious life, but there are a number of seemingly unrelated moments that have shaped my life vocation.

As a boy, I loved going to church and loved the Holy Mass with the hear of child. Even though I was little, I asked myself the question: what do I need to do to be at the altar? For me, the altar was heaven itself. I watched the altar and the priest with wide open eyes. I would always sit somewhere where I could see them well. I couldn't do without Holy Mass.

Later, things changed. At one point I stopped living a sacramental life. I no longer went to Holy Mass or confession. I stopped praying too. It was only after one difficult experience that I returned to prayer. At that time I was diagnosed a rare lung disease. And in experiencing personal helplessness things began to change. I started to pray the rosary every day. Often more than one rosary per day. I couldn't do without prayer. Today I know that Gospa carried me through that time and brought me back to her Son.

I didn't know the difference between religious life and the priesthood. I only heard about other Church orders classes in history and religion classes. But I didn't know them personally. I actu-

ally came to the Franciscans because I didn't know about others. They marked my life and the life of my family. And I always had a great respect for them. Although the calling grew with me and I with him, it was only at the age of twenty that I first experienced that God was alive. It was in the sacrament of confession. And since then things have changed. All I wanted then was to become holy and preach Jesus Christ. And so it is to this day. I cannot be a priest unless - for all my limitations and weaknesses - I am completely inside priesthood.

A priestly vocation determines me. I cannot live it without Christ. Whenever I even tried, I was just disappointed. I just can't do without him. I am amazed at how much he does through the priest. And this is where the most beautiful moments of the priesthood are hidden. It is in the sacraments when I experience what God is doing in human lives.

The best promotion of vocations is authenticity. Authentic life. I have personally been thrilled by such priests and friars for a greater love of this vocation. They are different, special, they speak and perform authentically. Through them (again) I experience that God is alive.

We need witnesses like that. Those who will delight us for Christ. To fascinate us so much that we are left speechless.

fra Dragan Bolčić, Chicago

ARE YOU CONSIDERING
RELIGIOUS VOCATION?
DO YOU WANT TO BECOME
A PRIEST FOR CROATIANS
IN NORTH AMERICA?

MAYBE THIS IS AN
ADVENTURE FOR YOU!

CONTACT OUR VOCATION DIRECTOR

FR. ANTONIO MUSA AT

fr.antoniomusa@gmail.com

AND START YOUR JOUNEY!

CROATIAN FRANCISCANS

SERVING OUR PEOPLE IN NORTH AMERICA FOR OVER A CENTURY

MLADIFEST CHICAGO IS BACK

*The most epic weekend for young Croatian Catholics in North America.
This year in Chicago Croatian Catholic Community:
organized by CCY Chicago Chapter and
sponsored by St. Jerome Parish.*

June 4–6, 2021 In Chicago

Lord, everyone is looking for you! (Mk 1,37)

*Featuring: Paul J. Kim, Fr. Joe Grbeš, Deacon Ivan Mišan,
Nova Eva, Opera Christi and many more...*

Neki je mladi zidar radio na gradilištu jedne stare kuće koju je trebalo temeljito preurediti. Pod njegovim je čekićem otpao komad žbuke, a na tom se mjestu umjesto opeke pokazala neka knjiga. Netko je bijaše zazidao. Radoznalo ju je izvadio i prepoznao Sveto Pismo - Bibliju. Zaključio je da ju je netko sigurno ondje ostavio iz šale.

Mladić se nikada nije odviše zanimao za vjeru, no za podnevnog je odmora počeo čitati pronađenu knjigu. Čitao ju je nekoliko večeri i počeo shvaćati da su u Bibliji riječi koje Bog šalje ljudima. Kako je čitanje odmicalo, mijenjao mu se i život. Dvije godine kasnije poduzeće za koje je mladić radio preselilo se u Arabiju. Gradilište bijaše veliko, pa je u sobama stanovalo po nekoliko radnika. Jedne je večeri jedan od njih promatrao mladića kako mirno i zadubljeno čita svoju Bibliju.

“Što to čitaš?” upita.

“Bibliju.”

“Ah, kako možeš vjerovati u te izmišljotine? Znaš, ja sam nekad davno takvu jednu knjigu zazidao u neku zgradu kraj Milana. Baš sam radoznao hoće li je koji vrag ikada odande iskopati.”

Mladić podiže glavu i začuđeno pogleda ga u oči i reče: “A što ako ti ja pokažem upravo tu Bibliju?!” uzvрати.

“Prepoznao bih je jer sam je označio.”

Mladić mu pruži knjigu i reče: “Možeš li naći svoju oznaku?”

Njegov je kolega uzeo Bibliju i počeo listati. Kad je pronašao označenu stranicu, ostao je na trenutak bez riječi. Doista je to bila ona Biblija koju nekad davno bijaše zazidao govoreći ostalim radnicima: “Baš bih volio vidjeti hoće li ikada izaći odavde!”

Mladić se nasmiješi: “Vidiš, izašla je i pronašla te.”

Dovijek, o Gospode, riječ tvoja ostaje, stalna poput nebesa. Od koljena do koljena tvoja je vjernost. (Ps 119,89-90)

- Bruno Ferrero

OD KOČERINA DO SAULT STE. MARIE

Da nisi ni tamo, da si 'vamo!

PIŠE: FRA VESELKO KVESIĆ

Uvijek sam se volio šaliti s materom i pitati koji je bio dan i kakvo je bilo vrijeme kada sam se rodio. "O, šuti, nemoj pitati," rekla bi ona. "Posla priko glave, sva čeljad u polju, duvan se sadi. Unda prid večer rekoše da su i ovce negdi u brdu zalutale, a ja samo što nisan rodila. I sve je lipo završilo, a ko će ko Bog? Svi se skupili uvečer u kuću, posa urađen, ovce se nekako vratile kući – i jedno više u kući."

Tamo u Potkraju, ispod rujanskoga brda i na pragu Širokoga Brijega, ugledah ovaj svijet dvanaestoga dana mjeseca prvij nja tisuću devet stotina šezdest i prve. Kuća već puna djece, ja sam sedmi po redu. Još nas je troje poslije mene. Bilo nas je petorica braće i pet sestara. Samo kruha napripraviti nije bilo lako. Radili smo marljivo i poprilično dobro učili.

Kako nas je lijepo bilo vidjeti za objedom, za "sinijom". Sve je bilo i dobro i ukusno. Biranja i prigovora nije bilo. Ako se nekome nešto nije sviđalo, čulo se samo: "Poljubi i ostavi. Kad ogladniš, bit će i dobro i slatko." Šutjeli smo i jeli.

Za objedom nije bilo priče. Hrane je uvijek bilo dosta. Ako bi se tko naljutio pa ne bi htio jesti, nije bilo ništa do sljedećeg objeda. Zadane poslove morali smo obaviti, bez obzira jesi li jeo ili nisi. Bio je to najbolji lijek protiv ljutnje.

Svi koji me poznaju brzo će zaključiti da sam upravo ja taj koji je najčešće izbivao iza stola s izlikom "da nisam gladan". Koliko li je samo puta bunio prazni stomak, ali ja nisam popuštao. Tada sam najčešće slušao propovijedi kako će me "tuđi caća naučiti pameti".

"Kad jednoga dana odeš od kuće, neće te nitko pitati jesi li gladan, jesi li žedan, neće te nitko opominjati da se prisvučeš jer si se stopio," nastavljali bi stariji. Smočio bih se često jer ovce je trebalo pustiti "padalo, puvalo". Govorilo se da će ovca uvijek nešto naći i šteta je toliko "piće"

trošiti. Tražili smo tada neku zavjetrinu, a pred očima bi nam pucketala vatra u toploj "stajnoj kući". Kako su u toj zavjetrini izazovno mirisali kiseli kupus ili raštika s komadom suhoga mesa. Večernje molitve bile su neizostavne. Kako bi se samo otegle kad bi se peklo nešto slatko, najčešće pita.

Nizale se preporuke za preporukom: za ovoga, za onoga, za pokojne, za žive, za "blago", za "irade" i ne znam za koga sve ne. Nisam tada puno toga razumijevao, ali sam sve poslušao prihvaćao i pamtio. Godine su prolazile. Počeli smo se razilaziti iz gnijezda. Dugo nisam razumio pok. mater koja je znala govoriti: "Dok sam vas pokrivala jednim pokrivačem, bilo mi je najlakše. A sada, kada se raspršite, nije mi lako. Neće san na oči dok vas svako posebno i po nekoliko puta Bogu ne preporučim, da vas čuva i prati na svakom va-

mac gdje sam obukao redovnički habit. Tri mjeseca brzo proletješe i dođe poziv na odsluženje vojnoga roka. I tih je petnaest mjeseci brzo prošlo. Ponovno sam na Humcu. Završio je novicijat. Željda da budem fratar postala je još čvršća.

Slijede dvije godine studija u Makarskoj, pa godina dana u Sarajevu. Iza toga odlazim u Jeruzalem gdje sam ostao godinu dana. Opet se vraćam u Sarajevo naredne dvije godine. Svećeničko ređenje imao sam dvadeset i devetoga lipnja 1988. Nedugo iz toga, trinaestoga rujnu iste godine, već sam na svojoj prvoj župi u Norvalu u Kanadi. Iza toga sam raspoređen na nekoliko mjesta u Americi: West Allis, New York i Chicago.

Kraj je lipnja 1994. i ja opet u Kanadi. Nekoliko sam dana proveo s fra Ljubom Lebom

"Kad jednoga dana odeš od kuće, neće te nitko pitati jesi li gladan, jesi li žedan, neće te nitko opominjati da se prisvučeš jer si se stopio,"

šem koraku." Moje osnovno i srednje obrazovanje u Kočerinu i na Širokom Brijegu brzo su prošli. Došlo je vrijeme da i ja napravim prve korake dalje od rodne kuće.

Već sam u osnovnoj školi imao znakove poziva u svećeništvo. Nisam o tome nikome ništa govorio. Isto sam razmišljao i u srednjoj školi. Iza završenog gimnazijskog obrazovanja odlučio sam poći u 'pratre'. Početak je srpnja mjeseca tisuću devetsto osmdesete. Otišao sam u Mostar na duhovne vježbe koje je vodio fra Rufin Šilić. Do dana današnjega nisam zaboravio jednu njegovu: "Ako jednoga dana postanete svećenici, svaku Svetu Misu slavite s tolikom pobožnošću kao da vam je prva ili zadnja u životu." Nakon desetak dana otišao sam na Hu-

u Sudburyu. Sjećam se kao da je jučer bilo. Srijeda je navečer šestoga srpnja 1994. Na putu smo za Sault Ste. Marie. Poslan sam tamo od uprave naše Kustodije zamjeniti fra Dominika Čorića, koji je davne 1943. služio u mojoj rodnoj župi Kočerin. Ostavi me fra Ljubo tada u Sault Ste. Marie, i ode. Još sam danas na tom istom mjestu.

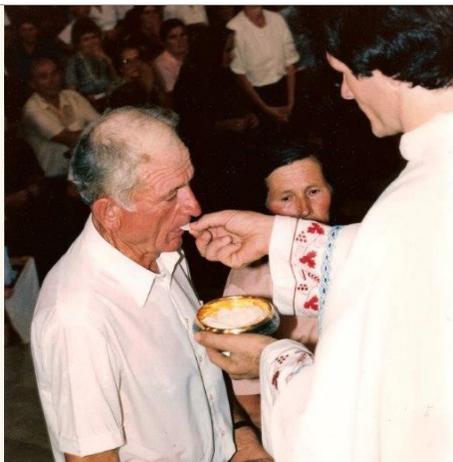

Ne bijaše nimalo laka 1995. Nedjelja je 4. lipnja. Tada sam rjeđe zvao kući stalno misleći kako je skupo i da treba pripaziti. Zovem – i zvonio telefon. Sve sam ih volio čuti, ali kad bi se mater javila, sunce bi me ogrijalo. Opet onaj osjećaj kojega nikada neću zaboraviti... Brali smo trešnje koji kilometar od kuće. Kako bi mi lakše bilo brati, popeo sam se na neki klimavi kameni zid koji se iznenada oborio. Prilično sam dobio po leđima. Ona je učinila što je mogla. Čvrsto me zagrlila pitajući "boli li te?". "Nije nimalo", vičem ja, želeći što duže ostati u njezinom zagrljaju.

Još sam na telefonu i razgovaramo mi o svemu i svačemu. Nikad ne bi zaboravila upitati: "A kad ćeš ti bolan nazad? Dosta ti je, nek te kogod zamini." Primjetila je ona da ja okrećem priču na nešto drugo. "O, meni se čini da ti je ćaća ovde", viče ona. "Neko se čuje prid kućon." Ne znam tko je bio još s njom, samo se čulo kako špače nekome, "ajder zovni ga, brže neka dođe. Košta ovo njega. Daleko je Kanada". Ona ti je priko bila svita, mislila je sigurno. Čujem kako se netko nakašlja. Primiče se Jure. A mater će meni: "Ajde, eto ti zbogom, evo i ćaća bi koju s tobom progovorio." "Zbogom, zbogom", ja ću njoj, i ne sluteći da nam je to posljednji razgovor.

Samo tjedan dana iza toga, jedanaestoga lipnja, u jutarnjim satima spremam se za Svetu Misu. Zvonio telefon. Odgovorio sam i neki potišteni glas. Susjed Marko javlja da mi je mater pala s trešnje. Uspio sam upitati kako je sada. "A što cu ti reći, ono najgore, umrla je," bio je kratak Marko. "O, Bože moj!" sjećam se dobro kako mu zavapih. Nedjelja je. Sve je zatvoreno, ali uz pomoć dobrih ljudi već u podne sam bio na putu prema Torontu. A onda u Frankfurt, gdje sam morao čekati sedam sati za let do Splita. Najdužih sedam sati u životu. Prošlo je i to. Došao sam u Split gdje me je čekao brat Marinko i njegov prijatelj. S njima sam na putu prema Hercegovini. Do Posušja je nekako i išlo, a onda sam tražio da me voze bilo kuda, samo ne kući. "Što ti je, daj se smiri se," brat će Marinko. Uvijek je bio priseban i znao naći riječi utjehe.

Što je ovo sada? Nikada se potužila nije, nikada je zaboljelo nije. Nije ona mislila na sebe. Na nas je desetero stalno mislila. Bože moj, koliko je molila i postila za sve nas! Koliko krunica Svetom Anti. Koliko je utorka prepostila o kruhu i vodi, koliko je, koliko je...koliko je ...Ohhh!!! Svetom se Anti molila i na blagdan je Svetoga Ante položena u obiteljsku grobnicu, odmah do fratarske. Moja je želja biti pokopan baš u toj fratarskoj grobnici. Položena je da otpočinu ruke koje su teško radile, da otpočinu usne koje su toliko Boga molile, da joj spokoj nađe duša koja je toliko ljubila, koja je toliko života u djeći svojoj ostavila. Sve je ljude voljela, ono baš po Božju. Ta ni mrava ne bi zgazila.

Trebalo je opet poći u Kanadu. Otišao sam još jednom do groba. Sjedim ja na grobnici i opet čujem kako zahvaljuje i moli se Bogu za sve nas. I ja sam počeo moliti u sebi u nadi da će zaboraviti ono kad je govorila: "Ma, moj sinko, dosta je tebi tuđine, dođi ti vamo. Ma, bolan ne bio, neka te kogod zamini. Vamo je tebi misto." A ja, kao da ne čujem. Čuje, čuje srce, ako ne čujem ja.

Često je znala govoriti, spremajući nas na kakav posao: "Da nisi ni tamo da si vamo. Požuri, znaš da je posla koliko god očeš." Još mi jedna dođe na pamet. Kad bi se vraćali iz škole, a jedna i umorna negdje s njive bi nas opazila, govorila bi: "Eno ima nešto na šporetu, ako se nije oladilo. A je, kako je, žvakni štogod i što brže k nami vamo. Mora se ovo danas uraditi."

Zapalim još jednu svijeću i polazim. Okrećem se još jednom prema grobu... Brzo će autobus za Zagreb. Koji dan sa svojima tamo. A onda? Nazad u Sault Ste Marie.

Tu sam i dan danas. Služim u župi Majke Božje Zastitnice Putnika, već 27 godina. Bio sam četiri godine i u obližnjem Garden Riveru. Isto tako put me odnese, kad god me trebaju, do sedamdeset kilometara udaljene Župe sv. Bonifacija. Njima sam dao šesnaest godina. A ne, ne mogu ja mirovati. Zove još jedno mjesto. I oni me trebaju. Trideset kilometara udaljena Župa Majke Božje u Goulais River. I njima nesebično podarih trinaest godina.

Šezdest godina služenja na ova četiri mjesta. Šezdest je godina hrvatske župe ovdje u Sault Ste. Marie i naše prisutnosti u ovoj biskupiji. Služili smo donedavno župu sv. Marka u Sudburyu i još smo tu u Sault Ste. Marie. Sve je nekako u znaku broja šezdest. A što još? I moj je šezdeseti rođendan. Tako ih se brzo skupilo šezdest.

I stalno, još više nego prije, čujem one materine: "Ajde požuri, da nisi ni tamo da si vamo." Ili one još neispunjene: "Ajde, bolan ne bio, vrati se ti vamo. Dosta je tebi. Neka te neko drugi zamini." Čujem i uvijek ću čuti one posljednje materine riječi: "Evo, ovde ti je i ćaća. I on bi koju s tobom progovorio."

Would that you were here, not there

FROM CROATIA TO SAULT STE. MARIE

I always liked to joke with my mother and ask her which day was it, and what was the weather like when I was born. "O, be quiet. Don't ask me," she would say. "Work to the top of my head, every-one in the fields, the tobacco is being planted. Then, at dusk, they said that the sheep went astray somewhere in the hills, and me, just about to give birth. And, it all turned out nicely—who else can do it but God? All gathered in the house in the evening, the work was done, the sheep, somehow, managed to find their way home—and, one more now in the house!"

There in Potkraj, just beneath the mountain, and at the door-stoop of Široki Brijeg, I first saw this world on the 20th day of May, one thousand, nine hundred, and sixty-one. The house is already filled with kids, and I am the seventh in a row. There were still another three after me. There were five brothers and five sisters. Just to bake the daily bread was no easy task. We worked diligently, and studied reasonably well.

How nice it was to see all of us at mealtime, sitting at the "sinija" [A low, round table.] Everything was good and tasty. There was no picking or choosing. If something was not to one's liking, you would hear: "Kiss it up to God, and leave it—when you get hungry, it will be good and sweet." We kept quiet, and ate. There was no talk-ing while we ate. There was always enough food. If someone got mad at something, and did not want to eat, there would be nothing until the next meal. The tasks that were assigned to us had to be carried out, regardless of whether you ate or not. This proved to be the best medicine against getting angry. All who know me will quickly conclude that I was the one who most often would leave the table with the excuse that "I was not hungry." How many times did my empty stomach complain, but I did not relent. In such instances, I would most of-ten hear the sermon how "one day, some other father would teach me sense."

"One day, when you leave home, no one will ask you if you are hungry, are you thirsty. No one will remind you to change your clothes because you are wet," I would often be soaked to the skin—the sheep had to be led to pasture—rain or shine. It was said that the sheep will always find something, and that it was a shame to waste so much "piće." [water]. In such cases, we would seek-out something to break the wind, and, in our mind, we could see the door of the warm sheep's stall banging in the wind. My, how often on such windy days would the provocative smell of kise-li kupus, [sour kraut] or raštika, [collard greens] with a piece of smoked meat, come to mind.

Evening prayers were obligatory. Oh, how they would stretch-out interminably, especially when something sweet was being baked—most often, a pita. [A Croa-tian-style pie.] One prayer intention after another would line up: for this one, or that one, for the deceased, for the living, for the “blago,” [The animals,] for the “irade” [pagans], and I don’t know for whom not! At the time, I did not understand much of this, but I obediently accepted it, and remembered it.

The years passed. We began to leave the nest. For a long time, I simply did not understand my mother when she would say: “When I covered you at night with one blanket, it was easier. And now that you have scattered, it is not so easy. Sleep will not come to my eyes until I recommend each of you separately to God—that He guard you, and accompany you with every step you take.”

My primary schooling both in Kočerín and in Široki Brijeg went by quickly. The time arrived when I, too, would have to take my first steps away from the house of my birth. Already in grammar school, I had signs that I was being called to the priesthood. I did not speak about this to anyone. I thought about the same thing while in high school. When I completed my studies in the Gymnasium, I decided to become a “pratar.” [Friar]. The start of that journey was in the month of July, one thousand, nine hundred, and eighty. I went to Mostar to make a spiritual retreat which was being led by fra Rufin Šilić. To this very day, I remember one of his comments: “If, one day, you become priests, celebrate each Mass with such devotion as though it were your very first, or very last Mass in life.”

Some ten days later, I left for Humac where it was that I took the Franciscan habit. Three months passed quickly, and the call came to register for the obligatory service in the army. And those fifteen months passed quickly. Again, I am back in Humac. I completed my novitiate. The desire to be a friar was now even stronger. Two years of studies in Makarska followed, followed by a year in Sarajevo. Following this, I was sent to Jerusalem where I stayed for a year. Again, I returned to Sarajevo for an additional two years. I was ordained to the priesthood on the twenty-ninth of June, 1988. Not long after, on the thirteenth of September of that same year, I found myself at my first parish in Norval, Canada. Following that, I spent time serving in various places in America, namely, West Allis, New York, and Chicago. At the end of June, 1994, I was once again in Canada. I spent a few days with fra Ljubo Lebo in Sudbury. I remember this as though it were yesterday: Wednesday in the evening, the sixth of July, 1994. We set out for Sault Ste. Marie. I was sent there by the administration of our Custody to replace fra Dominik Ćorić, who in the long past—1943, severed in the parish of my birth in Kočerín. Fra Ljubo left, and I continue to remain in Sault Ste. Marie to this very day.

The year 1995 was not at all an easy one. It is a Sunday, the 4th of June. At the time, I did not call home too frequently keeping in mind that it was expensive, and that I had to keep that in mind. I

called—the telephone was ringing. I was eager to hear the voices of all of them; but, when my mother would answer, the Sun would warm my heart. Again, a feeling I will never forget...We were picking cherries about a kilometer from our house. So that it would be easier for me to pick the cherries, I climbed some shaky stone wall which suddenly and unexpectedly collapsed under me. I hit my back quite heavily. My mother did what she could. She firmly hugged me and asked: “Does it hurt much?” “Not at all,” I called out, wishing to remain in her embrace as long as I could. Meanwhile, I am still on the phone—we talked about everything and anything. She would never fail to ask: “When are you coming back?” It’s enough already—let someone else take your place!”

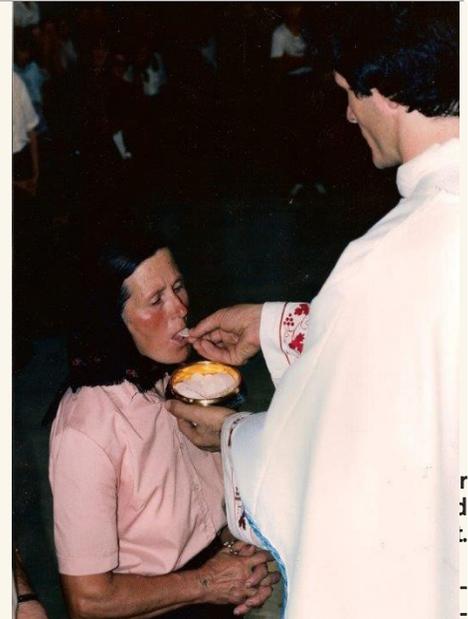
She realized that I was changing the subject. “O, it seems to me that your dad is here,” she called out. “I can hear someone in front of the house.” I don’t know who else was there, but I could hear her whispering to someone: “go, ring him up, tell him to come quickly. This is costing him a lot. Canada is far from here.” She must surely have thought that I was somewhere across the wide, wide world. I could hear some-one coughing in the background. Jure approaches. And, my mother said to me: “O.K. God be with you, here is your dad who wants to exchange a word or two with you. Good-bye!” I said goodbye to her—not suspecting in the least, that that would be our final conversation.

But a week later, on the eleventh of June, in the morning hours, I was preparing to say Holy Mass. The phone rings. I answered, and some sad voice—our neighbor, Marko told me that my mother fell from the cherry tree. I managed to ask how she was. “What can I tell you, only the worst—she died.” Mark was brief and to the point. “O my God, my God!” I remember all too well how I implored Him.

It is Sunday. All is closed, but, with the help of good people, I was already on my way to Toronto, and then to Frankfurt, where I had to wait seven hours for a flight to Split. The longest seven hours of my life. That, too, passed. I arrived in Split. My brother Marinko and his friend awaited me. Along with them, we set out for Hercegovina. I somehow was ok up to Posušje, but then, I asked that they take me any-where, but not home. “What’s with you. Calm down!” my brother said to me. He was always the one under control, and knew what words of comfort to say.

What is this? She never complained; she was never sick. She did not think of herself. She constantly thought about the ten of us. My Lord! How much did she fast and pray for all of us? How many rosaries to St. Anthony? How many Tuesdays did she fast on bread and water, how many...how many...Ohhh!!!

She prayed to St. Anthony, and, on the feast day of St. Anthony, she was laid in the family tomb—right next to that of the friars. It is my wish to be buried in that very tomb of the friars. She was laid in her tomb so that her hands might rest—hands that worked so hard; that her lips might have rest—lips that prayed so much to God; that her soul might find rest, a soul that loved

ard, once again, how she is giving praise and praying to God for all of us. And, I began to pray silently in the hope that she would forget when she said to me: “My dear son, enough foreign parts already. You—return here. Let someone else take your place. Your place is here.”

And I? As though I do not hear. It hears! —The heart hears! —even if I don’t.

She often was accustomed to say as she readied us for some task: “Not there, but here. Hurry up! You know there is work as much as you want” One other such thought came to mind: When we would return from school—she, poor thing, tired, and exhausted would spot us while she was still in the field. She would call out: “There now—there is something on the stove—if it hasn’t gotten cold by now. It is what it is. Swallow something, and come on quickly out to us. This has to be done to-day.” I lit one more candle, and I leave. I turn one more time towards her grave...The bus will leave for Zagreb soon. A day or two there with our relatives. And then? Then on to Sault Ste. Marie.

I am there to this day. I serve in the parish of The Mother of God, Protectress of Travelers, already for 27 years. I served in nearby Garden River for four years. In the same manner, whenever I am needed, the journey takes me some seventy kilometers to St. Boniface Church. I gave them sixteen years. No, no, I cannot rest. One more place calls out to me. And they, too, need me. Thirty kilometers away, the parish of Our Lady, the Mother of God, in Goulais River...I gave them, unselfishly, thirteen years. Sixty years of service to these four places. The Croatian parish in Sault Ste. Marie has been here for sixty years. Somehow, everything seems to circle around “sixty years.” And what more is to come? It is also my sixtieth birthday. Thus, so quickly, sixty years have accumulated.

And, constantly, even more than before, I hear those words of my mother: “Hurry, hurry, so that you are not there but here. That’s enough for you! Let some-one else relieve you.” And then, my mother’s final words: “Here. Here is your dad. He would like to exchange a few words with you.”

Word on Fire Bible: Book of Gospels

Word on Fire is one of the best Catholic Multimedia sources. Established and led by Bishop Robert Barron this new evangelization platform offers a lot of material for personal and group use. If you wish to grow in understanding of your faith, look for their videos, movies, podcasts, prayer resources etc.

Last Fall Word on Fire presented a new edition of Catholic Bible called Word on Fire Bible. The first volume contains the Books of Gospels as well as theological and spiritual commentaries from the saints and theologians, both ancient and contemporary. This Bible could be purchased online on Word on Fire online store. We recommend this Bible to all of you!

Word on Fire je jedna od najboljih katoličkih multimedija platformi. Utemeljitelj i voditelj ovog projekta je biskup Robert Barron. Ovo oruđe Nove Evangelizacije nudi mnoštvo sadržaja i materijala za osobnu i grupnu uporabu, za produbljivanje znanja o vlastitoj vjeri.

Prošle jeseni Word on Fire je predstavio svoje izdanje katoličke Biblije. Ovaj prvi dio sadrži knjige Evanđelja sa prigodnim teološkim i duhovnim komentarima koje su napisali sveci i teolozi, kako oni iz davne povijesti Crkve tako i oni iz naših modernih vremena. Ova Biblija se može naručiti online preko Word on Fire internetske trgovine. Preporučamo ovaj vrijedni primjerak svima!

ISELJENIK

*Kada je posljednji put
išao nazad,
sa sobom je donio grumen zemlje
za ono "ne daj, Bože!"
U sebi je krijio tajnu
i čudio se kako mu je
ono njegovo nepoznatim postalo.
I ne sluteći,
približilo se vrijeme rastanka:
prah se vraćao onamo
odakle je uzet.
Dok su ga spuštali u crnu zemlju
tuđina je gutala tužne jecaje,
a netko se sjeti ponad sanduka
prosuti onaj grumen krša
da kamen ljubavlju
ugrije utrobu zemlje. (A.M.)*

Sv. Jeronim St. Jerome Chicago

SJEĆANJE NA IN MEMORY OF

- Milena Badrov
- Catherine Variola
- Virginia Barber
- Rita Auz
- Eleonor Bilandic

*Počivali u miru!
May they rest in Lord's Peace!*

KRŠTENI U NAŠOJ ŽUPI BAPTIZED AT OUR PARISH

- Giulia Grace Andersen
- Nadalina Matea Milković
- Violet Marie Armich
- Marie Louise Sedević
- Alessandra Domenica Mohovich
- Elena Pavljašević

*Neka rastu u mudrosti
i ljubavi Božjoj!*

*May they grow in the wisdom
and the love of God!*

VJENČANI U NAŠOJ ŽUPI MARRIED AT OUR PARISH

- Joseph Munizzi & Jamie Peso

*Neka Bog blagoslovi
ovu novu obitelj!*

*May the Lord bless
this new family!*

St. Jerome Croatian Parish
Hrvatska župa sv. Jeronima

2823 S Princeton Ave
Cardinal Stepinac Way
Chicago, IL, 60616
United States of America

www.stjeromecroatian.org
stjeromecroatian@gmail.com
312-842-1871

KRIZMA U NAŠOJ ŽUPI ODRŽANA JE ZA VIKEND 24./25. TRAVNJA. SVETU POTVRDU SA SVIM OVLASTIMA UDIJELIO JE ŽUPNIK FRA IVICA. KRIZMANICI SU BILI PODIJELJENI U DVIJE GRUPE: ŠKOLA SV. JERONIMA I DJECA KOJA POHAĐAJU VJERONAUKE.

HOLY CONFIRMATION WITH OUR ST. JEROME SCHOOL AND CCD CONFIRMATION CLASS OF 2021. THE CEREMONY TOOK PLACE ON APRIL 24/25. FR. IVICA WAS THE MAIN CELEBRANT.

PILGRIMAGE TO THE HOLY LAND

This coming October (**October 12-23**) our parish will be traveling to the Holy Land. This pilgrimage is something you don't want to miss. Holy Land is also called the Fifth Gospel because only there you can learn more about Jesus' life, death, his mission and his message. If you wish to join us from other places in North America please contact us on email stjeromecroatian@gmail.com or call us on +1(312) 842-1871

PRVA SVETA PRIČEST SLAVLJENA JE ODVOJENO ZA DJECU IZ ŠKOLE SV. JERONIMA I ZA ONE KOJI SU POHAĐALI VJERONAUČ. UKUPNO 22 DJECE PRISTUPILO JE SAKRAMENTU SVETE PRIČESTI. FIRST HOLY COMMUNION WITH OUR ST. JEROME SCHOOL AND CCD FH COMMUNION CLASS OF 2021. THE CEREMONY TOOK PLACE ON MAY 2 & MAY 8. WE HAD 22 FIRST HOLY COMMUNICANTS THIS YEAR. GOD BLESS THEM ALL!

SJEĆANJE NA BLEIBURG

U nedjelju 16. svibnja, pod svetom misom u 11 sati sjetili smo se i molili smo za žrtve Bleiburga i žrtve križnih putova našega naroda. U molitvi i zahvalnosti predali smo naše pokojne i poginule Božjoj ljubavi i njegovoj skrbi. Počivali u miru Božjemu!

MAY CROWNING

On Thursday, May 20 our First Holy communicants led us in prayer of the holy Rosary in front of our church. At the end of the prayer service Ana Marušić and Alex Perez crowned Gospa's statue, honoring in a special way our Blessed Mother in her month of May. During this month we are praying the daily rosary every morning before the mass, starting at 7:00 AM in our church.

NAŠI MLADI SPREMNI SU ZA MLADIFEST NAKON DVOGODIŠNJIH PRIPREMA. HVALA ODBORU KOJI JE SVE OVO PRIPREMIO.

KRUNJENJE GOSPINOG KIPA

U četvrtak, 20. svibnja naši su prvopričesnici predmolili molitvu krunice ispred naše crkve. Na koncu ovog molitvenog slavlja Ana Marušić i Alex Perez su okrunili Gospin kip, časteći na osobit način našu Nebesku Majku Blaženu Djevicu Mariju u njezinome mjesecu svibnju. Kroz cijeli ovaj mjesec molili smo krunicu svakoga dana u 7 sati ujutro, prije jutarnje svete mise, kao i nedjeljom prije hrvatske svete mise u 11 sati.

Marijo, Svibnja Kraljice - moli za nas!

Srce Isusovo Sacred Heart

Chicago

LENT, HOLY WEEK, EASTER AT SACRED HEART

Lent is an important time of the Church. As we prepare to celebrate Easter, we take time to reflect and renew our spiritual lives through the traditional practices of Lent, Prayer, Fasting and Almsgiving. Lent is a time to dive more deeply into the mystery of Christ's suffering, death and resurrection. Praying the traditional Way of the Cross brings our Lenten season in to focus of Christ's suffering and death on the Cross. Embracing us in our sinfulness and forgiving our sins.

The center of the Lenten and Easter season is Holy Week. Palm Sunday procession commemorates Jesus' entrance into Jerusalem, began the celebration of Holy Week.

On Holy Thursday we celebrate the institution of the Holy Eucharist and after the Mass the church remained open till 10:00pm for private prayer and adoration of the Blessed Sacrament. Good Friday service begins in silence and ends in silence commemorating the Lord's death and burial. Holy Saturday Vigil service highlights the blessing of the Easter fire, lighting the Easter Candle and celebrating the Lord's resurrection. On Holy Saturday we also had the traditional blessing of food for the family Easter meal.

On Easter Sunday we continue to celebrate the Lord's Resurrection. Fr. Stephen Bedeniković, O.F.M. celebrated the 8:00am and 9:30am Mass, Fr. Dragan Bolčić, O.F.M., assisted by Br. Slavko Anđelić, O.F.M. the Croatian Easter Mass.

KORIZMA, SVETI TJEDAN, USKRS U NAŠOJ ŽUPI

Korizma je važno vrijeme Crkve. Dok se pripremamo za proslavu Uskrsa, treba nam vremena da razmislimo i obnovimo svoj duhovni život kroz tradicionalne prakse korizme, molitve, posta i milostinje. Korizma je vrijeme da se dublje zaroni u otajstvo Kristove patnje, smrti i uskrsnuća. Molitva tradicionalnog

Život u Župi Srca Isusova u proljeće 2021.

Life at Sacred Heart in Spring of 2021

Križnog puta dovodi naše korizmeno vrijeme u fokus Kristove patnje i smrti na Križu. Središte korizmenog i uskrsnog doba je Veliki tjedan. Procesija na Cvjetnicu obilježava Isusov ulazak u Jeruzalem te tim činom zapičinje proslava Velikog tjedna.

Na Veliki četvrtak slavimo ustanovu Svete Euharistije, a nakon Mise crkva je ostala otvorena do 10:00pm za privatnu molitvu i klanjanje Presvetom Sakramentu. Služba Velikog petka započinje u tišini, a završava u tišini u spomen Gospodinove smrti i pokopa. Služba bdjenja Velike subote ističe blagoslov uskrsne vatre, paljenje uskrsne svijeće i slavljenje Gospodinova uskrsnuća.

Na Veliku subotu imali smo i tradicionalni blagoslov hrane za obiteljski uskrsni obrok. Na uskrsnu nedjelju nastavljamo slaviti Gospodinovo uskrsnuće. Fra Stjepan Bedeniković, O.F.M. slavio misu u 8:00 i 9:30, Fra Dragan Bolčić, O.F.M., uz asistenciju Fra Slavka Anđelića, O.F.M. slavio misu u 11:00 am.

FIRST HOLY COMMUNION

Saturday, May 1st was a special day for 19 children of Sacred Heart Parish. It was the day of their First Holy Communion. The pastor Fr. Stephen Bedenikovic, O.F.M. celebrated the Mass. In his homily Fr. Steve encouraged the children to come regularly to the altar to receive the precious gift the Lord has given to us of Himself in the Holy Eucharist. Full of joy and excitement, the children approached the altar to receive the Body of Christ for the first time as their family and friends watched full of pride. It was a special day, not just for the First Communicants, but also for their family, friends and parishioners who gathered to celebrate with the children.

PRVA SVETA PRIČEST

Subota 1.svibnja bio je poseban dan za 19 dječice iz župe Srca Isusova. Župnik fra Stjepan Bedeniković, O.F.M. predvodio je Svetu Misu. U propovijedi fra Stjepan je potaknuo djecu da redovito pristupe oltaru kako bi primili dragocjeni dar Isusa Krista koji je sebe dao u Euharistiji.

Ispunjenji radošću djeca su prišla k oltaru kako bi po prvi puta primili Tijelo Kristovo. To je bio poseban dan, ne samo prvopričesnicima, nego i njihovim obiteljima, prijateljima i župljanima koji su se okupili u velikom broju.

MAY CROWNING

The month of May is dedicated in the honor of Blessed Virgin Mary. On May 5th the school children and parishioners of Sacred Heart gathered in the church to honor and crown the stature of Mary. Before the crowning the school children led the congregation in praying the rosary. After the rosary the First Communicants and representatives of the student council of Sacred Heart School processed to the Altar of Mary. The student council crowned the image of Our Lady in our church with a beautiful crown of flowers. Fr. Stephen Bedeniković, O.F.M. closed the ceremony with Benediction of the Most Blessed Sacrament.

SVIBANJSKA POBOŽNOST BLAŽENOJ DJEVICI MARIJI

Mjesec svibanj posvećen je u čast Blažene Djevice Marije. 5. svibnja učenici i župljani Srca Isusova okupili su se u crkvi kako bi okrunili kip Blažene Djevice Marije. Prije krunjenja, učenici su sa župljanima molili Svetu kunicu. Nakon krunice prvopričesnici i predstavnici školskog učeničkog vijeća pristupili su kipu Blažene Djevice Marije gdje je predsjednik školskog vijeća krunio s lijepom krunom od cvijeća Gospin kip. Fra Stjepan Bedeniković O.F.M. završio je slavlje s blagoslovom s Presvetim Oltarskim Sakramentom.

RECEPTION OF ALTAR SERVERS:

Liturgy of the Eucharist is at the center of worship in the Catholic Church. Altar servers are an important part of the Holy Mass. On Sunday May 23 2021, during the Family Mass Fr. Stephen Bedeiković, O.F.M. had the installation of new Altar Servers who will be serving at various Liturgical services at Sacred Heart Church. Fr. Steve thanked the new Altar Servers and their parents for volunteering to serve Christ and Sacred Heart parish community.

PRIMANJE NOVIH MINISTRANATA

Euharistija je središnje slavnje katoličke crkve, a ministranti imaju važnu ulogu u euharistiji. Radosni smo što smo i ove godine primili nove ministrante koji će posluživati kod različitih slavlja u našoj župi. Nove ministrante primio je fra Stipe Bedeniković, O.F.M. 23. svibnja 2021., pod svetom misom u 9:30 sati. Fra Stipe

Stipe je zahvalio novim ministrantima i njihovim roditeljima na odlučnosti u služenju Kristu u župi Srca Isusova.

PARISH FESTIVAL: 2021

Our Parish Festival this year is scheduled for Sunday June 27, 2021. Because of the virus concerns, gathering of a large group is still not permitted and we are not able to get permits at this time. At the Festival committee meeting the plan we put together is that on June 27, we plan to have a BBQ, drinks and a Early Bird \$500.00 Raffle drawing on June 27. The usual Festival, Food, Games, Booths and Raffles at this time we are planning for September 19 2021. We are in need of prizes for our games and raffles. You can bring the prizes to the rectory, school or church. Please try to sell as many raffle tickets as possible. We have extra tickets in the parish office. We need ALL of you to make this festival a success. Please remember this festival is for the benefit of the entire parish and the school.

ŽUPNI FESTIVAL: 2021

Naš župni festival ove je godine zakazan za nedjelju 27. lipnja 2021.

Zbog zabrinutosti za viruse, okupljanje velike skupine još uvijek nije dopušteno i trenutno ne možemo dobiti dozvole. Na sastanku odbora Festivala plan koji smo sastavili je da 27. lipnja planiramo imati BBQ, piće i Early Bird izvlačenje tombole u iznosu od 500,00 USD.

Uobičajeni festival, hrana, igre i tombole u planiramo za 19. rujna 2021. Trebaju nam nagrade za naše igre i tombole. Nagrade možete donijeti u župni dvor, školu ili crkvu. Pokušajte prodati što više ulaznica za tombolu. U župnom uredu imamo dodatne karte.

Potrebni ste nam svi kako bi ovaj festival uspio. Imajte na umu da je ovaj festival u korist cijele župe i škole.

Sv. Ćiril i Metod

St. Cyril and Methodius
New York

DUHOVNA OBNOVA U NEW YORKU SA FRA BRANIMIROM NOVOKMETOM

Kroz vrijeme Velikoga Tjedna, Uskrsa i uskrarne osmine u našoj župi je boravio fra Branimir Novokmet koji je između ostaloga održao i prigodnu duhovnu obnovu za članove i članice Društava Imena Isusova i sv. Krunice. Uz pripremljeni program imao je prigodno razmatranje na temu godine posvećene sv. Josipu.

O svetkovini Bezgrješnoga začeca BDM 2020. sveti otac Franjo odredio je godinu posvećenu svetome Josipu, zaručniku djevičinu. Bijaše to i 150. obljetnica otkako je sveti Pio IX. proglasio svetoga Josipa zaštitnikom sveopće Crkve katoličke.

Kao i uz svaku posebnu godinu Crkva je i u ovoj godini posvećenoj sv. Josipu omogućila potpuni oprost uz određene uvjete. Uvjeti za dobivanje potpunog oprosta su: ispovjed, sveta euharistija i pričest, pomoliti se na nakanu svetoga Oca i u čast svetome Josipu.

Fra Branimir dalje navodi koji su to još specifičniji uvjeti:

1.) Sveti je Josip autentični čovjek vjere koji nas poziva ponovno otkriti sinovski odnos s Ocem; obnoviti vjernost molitvi u kojoj otkrivamo Očevu volju. Daruje se, stoga, potpuni oprost onima koji barem 30 minuta meditiraju nad molitvom Očenaša, ili sudjeluju u duhovnoj obnovi u trajanju od jednoga dana u kojoj razmatraju o svetome Josipu,

2.) Sveto Evanđelje pripisuje Josipu da je "čovjek pravedan" (Mt. 1,19): on nas potiče ponovno otkriti vrijednost tišine ... i odanosti ispunjavanju vlastitih dužnosti. Time ispunjava pravednost – evanđelje. On je potpuno predan Božanskom zakonu koji je sav u milosrđu. Stoga, svima koji po primjeru svetoga Josipa učine djelo milosrđa, tjelesno ili duhovno, mogu zadobiti dar potpunoga oprosta,

3.) Osnovni poziv svetoga Josipa bijaše čuvati Svetu nazaretsku Obitelj, biti Djevičin zaručnik i Isusov otac pred zakonom. Dar potpunoga oprosta mogu zadobiti sve obitelji, pa i zaručnici, koje zajednički mole svetom krunicu,

4.) Sluga Božji Pio XII uspostavio je svetkovinu svetoga Josipa Radnika, kako bi se dalo na važnosti dostojanstvu ljudskoga rada... Stoga, potpuni oprost može zadobiti svaki koji povjeri svoj svakodnevni posao zagovoru svetoga Josipa, kao i svaki vjernik koji molitvom moli blagoslov i zagovor nazaretskog Radnika, kao i onaj koji traži posao.

5.) Bijeg Svete Obitelji u Egipat nam pokazuje da je Bog ondje gdje je čovjek u opasnosti, ondje gdje čovjek pati, ondje gdje doživljava odbačenost i ostavljenost. Dar potpunoga oprosta, stoga, daruje se onima koji mole Litanije sv. Josipa na nakanu za progonjenu Crkvu, kao i za potporu kršćanima koji pate od bilo kojega oblika progona.

Kada zadobiti potpuni oprost?

Dani određeni za potpuni oprost su: 19. ožujka, 1. svibnja, blagdan Svete Obitelji, 19. svakoga mjeseca, kao i svaka srijeda u mjesecu, dan koje je po latinskoj predaju posvećen Josipu. Jedan od uvjeta zadobivanja potpunoga oprosta, uz misu i ispovijed je i sudjelovanje u duhovnoj obnovi sa razmišljanjem o svetome Josipu, koju su prisutni članovi ispunili.

U uvodnom dijelu fra Branimir je predstavio svojim slušateljima sv. Josipa: „Očinskim srcem je Josip ljubio Isusa, koga Božja riječ u četirima evanđeljima i naziva Josipovim sinom! Evanđelja malo govore o njemu, a on u evanđeljima ništa, ipak je jasno koje mu je uloge Providnost odredila: On je ponizni drvodjelja, Marijin zaručnik, čovjek pravedan, uvijek spreman izvršiti volju Božju. Pred zakonom prihvaća Isusa, daje mu ime, bježi s djetetom u Egipat da mu spasi život..., on je čuvar Svete Obitelji. Blaženi Pio IX ga proglašava Zaštitnikom Katoličke Crkve, Pio XII Zaštitnikom radnika, a sveti Ivan Pavao II Čuvarem Spasitelja.

Pobožni ga narod moli i zaziva još kao zaštitnika sretne smrti, jer je, kako sveta predaja kaže, uza se u trenutku svoje smrti imao Isusa i Mariju. Ovu pandemijsku godinu sveti otac papa Franjo posvetio je upravo ovome pomalo zaboravljenom svecu, zaštitniku i čuvaru.“

Nakon uvoda fra Branimir je nastavio razmatrati o sv. Josipu kroz nekoliko slika koristeći apostolsko pismo pape Franje koje je on izdao povodom 150-te obljetnice imenovanja svetoga Josipa zaštitnikom Katoličke Crkve. Pismo nosi naziv „Očinskim srcem“. Tako papa naziva sv. Josipa: ljubljeni otac, otac u nježnosti, otac u poslušnosti, otac u prihvaćanju, otac radnik, otac u sjeni. O svakom naslovu je rekao ponešto i ostavio prostora onima koji su slušali za vlastito daljnje promišljanje o sv. Josipu. Dao im je do znanja da oprost nije samo vlastita stvar.

„Vidimo kako oprost nije nikada osobna i samo moja stvar. Ne radi se o tome da Boga zadovoljimo nekim svojim djelom i usput dobijemo oprost. Nije stvar sebičnosti. Već čovjek moleći, razmatrajući, kajući se žarko, razmatrajući o svome životu, mireći se s ljudima i događajima koji su nas povrijedili, ili kojima smo mi povrijedili druge..., postaje svjesniji svoje slabosti i potreba za Bogom u svome životu. Moleći sebi za oprost shvaćamo koliko nam je Bog potreban. Stoga, ne molimo drugima za oprost! Bog misli na svakoga, a mi imamo privilegij ovoga trenutka moliti za sebe – učinimo kako nam Bog daruje i Crkva potiče.“

Na samom kraju ih je po primjeru sv. Teresije Avilske pozvao da se neprestano utječu moćnom zagovorom sv. Josipa. Potom im je podijelio sljedeću molitvu da je ponesu svojim kućama i svojim obiteljima da obitelji, male crkve, ponovno postanu mjesto molitve i blagostanja.

Nadamo se da je ova duhovna obnova bila na korist onima koji su bili nazočni. U ime članova Društava Imena Isusova i sv. Krunice zahvaljujemo se fra Branimiru na predivnom danu i zazivamo na njega Božji blagoslov po zagovoru sv. Josipa. I fra Branimirove završne riječi: „Otvorimo srce ne samo potpunome oprost, već nemjerljivo više potpunome obraćenju i promjeni svega života – jer nas je Bog dotaknuo. Stavimo svoje pouzdanje u Boga, kao ponizni i vrijedni, poslušni i nježni Josip. Dao Bog da tako bude!“

Molitva sv. Josipu za Crkvu

K tebi se, o sveti Josipe, utječemo u svojoj nevolji.

Za ljubav, koja te je s neoskrvnjenom Djevicom i Bogorodicom vezala,
za očinsku ljubav, kojom si grlio Dijete Isusa,
smjerno te molimo, da baštinu, koju je Isus Krist svojom Krvlju otkupio,
milostivo pogledaš, te u pomoć pritekneš našoj nevolji svojom moći.

O skrbni čuvaru Božanske obitelji, brani odabrano potomstvo Isusa Krista.

Ne daj, predragi Oče, da nas okruže zabluda i pokvarenost.

Budi nam s neba milostivo u pomoći,
o naš jaki zaštitniče, u borbi s vlašću tmine.

Pa kao što si nekad izbavio Dijete Isusa iz najveće pogibli života,
tako i sada brani svetu Crkvu Božju od svih zasjeda neprijateljskih,
te nas svakoga pojedinog trajno uzmi pod svoje okrilje,
da uzmognemo po tvom uzoru i tvojom pomoću sveto živjeti,
blaženo preminuti i u nebu vječno blaženstvo zadobiti.

Amen.

Srce Isusovo

Sacred Heart

Milwaukee

VIJESTI IZ SRCA ISUSOVA U MILWAKEEU

NEWS FROM SACRED HEART MILWAUKEE

PRVA SVETA PRIČEST FIRST HOLY COMMUNION

Naše iskrene čestitke našim Prvopričesnicima

Congratulation to our First Holy Communion Class of 2021

Miho Greenawalt
Joshua Horkhimer
Emma Jones
Gabriella Ljevar
Nina Ljevar
Mario Skoko
Maria Spellman
Gabby Stelzer
Patrick Vandenberg
Niko Zec

Na posebnoj svetoj Misi u nedjelju 16. svibnja oni su primili svetu pričest! Najljepše se zahvaljujemo Ann Wylie i Christine Michalski (učiteljice) i roditeljima koji su pomagali i pripravljali djecu za ovaj svečani dan!

Predragocjena Krvi Isusa, spasi nas i cijeli svijet!

Our congratulations to our First Holy Communicants, almost all of whom received Jesus' Body, Blood, Soul and Divinity for the first time on Ascension Sunday at a special 1 p.m. Sunday Mass. May they always be close to Our Lord!

Our sincere thanks to their parents and to our teachers Ann Wylie and Christine Michalski in this uniquely challenging year! May God in his love and his mercy bless them all!

HOLY CONFIRMATION

THANK YOU to Bishop James Schuerman, auxiliary bishop of Milwaukee, for confirming three young people from our parish on Tuesday, April 13th at a multi parish confirmation at St. Vincent Pallotti Church! Thanks be to God for: **William Coleman, Ava Jones and Aidan Rogers.** May they, their families and our parish be blessed by their connecting ever more deeply with the Holy Spirit!

SVETA KRIZMA za kandidate iz naše župe održana je na zajedničkom slavlju više župa u crkvi sv. Vinka Palotskog. Čestitamo našim krizmanicima i njihovim obiteljima. Neka ih Duh Sveti uvijek nadahne i vodi kroz život.

BOČICE ZA BEBE BABY BOTTLES

Bogu hvala za pomoć koju su naši župljani dali majkama u velikoj potrebi. "Virtualne Boce za Majke" koje su naši župljani punili kroz korizmu su sakupile ukupno \$1,226. To je pomoglo majke u krizi kroz Women's Care Center. Bogu hvala na tome!

Our Virtual Baby Bottle Collection: Thanks be to God for the help that our parish gave by filling those purple "virtual baby bottle" envelopes with dollars and checks to help mothers in crisis pregnancies through the Women's Care Center. Your Lenten almsgiving raised a total of \$1,226!

Masses are being livestreamed from our church / Mise iz naše crkve prenosimo uživo.

Sv. Josip

St. Joseph

St. Louis

KORIZMA I VELIKI TJEDAN

Korizma i Veliki tjedan svečano su proslavljeni u hrvatskoj župi sv. Josipa u St. Louisu. Svakoga petka u 6:30 sati uvečer molili smo put križa, a zatim smo slavili i svetu misu u našoj crkvi. Kroz sveto Vazmeno Trodnevlje okupljali smo se na liturgiju Velikog tjedna u naš duhovni dom i napajali se na Božjoj ljubavi i Božjoj mudrosti.

U nedjelju 4. travnja proslavili smo radosnu svetkovinu Isusova Uskrsnuća. Poslije svete mise ostali smo u druženju i čestitanju Uskrsa jedni drugima.

LENT AND HOLY WEEK

We solemnly celebrated the season of Lent and the Mysteries of the Holy Week at St. Joseph's Croatian church in St. Louis. Every Friday evening we would gather for the Stations of the cross at 6:30 PM followed by the holy mass. Throughout the holy Triduum we were coming to church to be fed on the font of God's wisdom and love.

On Easter Sunday, April 4, we gathered to celebrate the Solemnity of Resurrection. After the masses we extended our joy to other in our community, celebrating the Victory of our Risen Lord. Thanks be to God!

Molitva sv. Josipu za sretnu smrt

Slavni sveti Josipe,
za onu neiskazanu sreću koju si imao na zemlji
kada su kod tvoje smrti bili prisutni Isus i Marija
i u smrtnoj te borbi pomagali, jačali i tješili:
molim te ponizno, isprosi i meni tu milost
na smrtnome času junački odbiti bijesne navale
nečistoga duha i blaženo umrijeti

Uzvišeni branitelju umirućih,
budi mi u pomoći u tom strašnom času;
isprosi mi milost u tvome naručju
uzmoći izustiti slatke i utješljive riječi:

Isuse, Marijo i Josipe,
u vaše ruke predajem srce
i dušu svoju! Amen.

ST. JOSEPH CROATIAN CHURCH Hrvatska crkva sv. Josipa

2112 South 12th Street
St. Louis, MO 63104
United States of America

Phone: 314-771-0958
Fax: 314-772-2675

Pastor:
Fr. Stjepan Pandžić, OFM

Bl. A. Stepinac

Bl. A. Stepinac

Chicago

Čini se kako s proljećem dolaze sretniji dani i u našu župnu zajednicu te se vraća onaj poznati životni optimizam. Nakon što smo prošlogodišnji Uskrs dočekali poneki osamljeni, a poneki u krugu najuže obitelji, zakinuti za topao ljudski zagrljaj, smiješak i pokoju riječ koje župljani upućuju jedni drugima; zakinuti za proslavu našeg najvećeg katoličkog blagdana i u strahu od nepredvidljive situacije u kojoj smo se našli, ove godine imali smo priliku polako se vratiti u krug naše katoličke zajednice.

SUSRETI SA FRA DRAGANOM

U preduskrsno vrijeme župljani su se redovito okupljali na Putu križa svakoga petka, a 26. ožujka, u predvečerje, nakon križnoga puta i Svete mise, pridružio nam se i fra Dragan Bolčić. Pritom je održao kratku duhovnu obnovu koja nam je u ovim pomalo čudnim vremenima i te kako potrebna. Fra Dragan Bolčić, kao gost svećenik, po prvi puta predstavio se našoj zajednici, kada je predvodio misno slavlje povodom proslave zaštitnika naše misije, Blaženog Alojzija Stepinca. Bila je to prilika da se podsjetimo života i mučeništva našeg velikog blaženika, te ujedno svoje molitve upravimo Gospodinu za proglašenje blaženog Alojzija Stepinca svetim. Tom prilikom fra Dragan Bolčić održao je predivnu propovijed, dotaknuvši mnoga srca naših župljana, u vremenima kada se mnoge vrijednosti propituju, kada su stavljene na kušnju, a moralni i vjerski kompas lako gubi smjer u olujama nekih novih vremena.

EASTER EGG HUNT

Na veliku radost naših najmlađih, na Veliku subotu, održan je Easter Egg Hunt u našem dvorištu. Oboružani širkim osmjesima, radosnim srcima, čvrsto držeći košarice u rukama i okupani suncem koje je odlučilo ugrijati taj proljetni dan, naši najmlađi župljani pohitali su u lov na šarene pisanice. No kako ne bi sve ostalo samo u znaku slatkiša, pobrinuo se naš da

SVETA KRIZMA: Adrian Josip Hrvojević, Emily Rose Jozinović, Marko Thomas Marović, Elena Mary Pranjčić, Mia Joan Puljić, Matteo John Rizzotti, Gloria Maria Sivrić i Luka Luke Volarević.

kon Ivan, koji je, kao i uvijek, na najljepši način, predočio djeci veliki značaj uskršnjih dana, te muke i žrtve našega Gospodina Isusa Krista.

SVETA KRIZMA

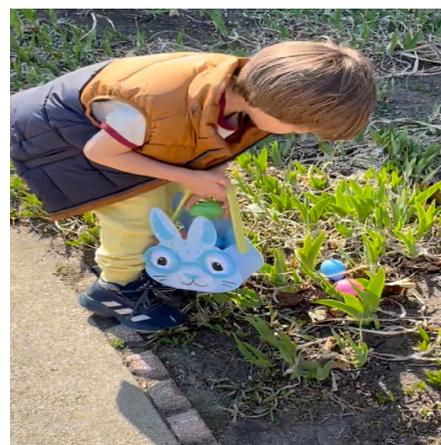
Nakon podosta odgađanja, koje je na žalost bilo van ruku i odluke našega župnika, proslavili smo Svetu povrdu. Nakon što je biskup dao opću ovlast župnicima za krizmavanje, fra Dražan Boras, pečatom Duha svetoga pomazao je osmero naših mladih župljana.

Neka ih Duh sveti štiti i bude im na pomoć na svakom koraku njihova životnoga puta. U pripravi za ovaj sakrament vodila ih je naša Susaan Čuljak, kojoj cijela naša župna zajednica duguje zahvalu za sav trud, ljubav i predanost u duhovnom obrazovanju mladih. Ovom prilikom još jednom čestitamo našim krizmanicima i njihovim obiteljima, a to su Adrian Josip Hrvojević, Emily Rose Jozinović, Marko Thomas Marović, Elena Mary Pranjčić, Mia Joan Puljić, Matteo John Rizzotti, Gloria Maria Sivrić i Luka Luke Volarević.

Preljepa hrvatska crkva Blaženog Alojzija Stepinca na sjeveru Chicaga

PRVA PRIČEST

Početak svibnja započeo je sa malim prvopričesnicima, koji su nakon dvije godine pripravljanja za ovaj sveti čin, po prvi puta pozvani blagovati za stolom Našega Gospodina.

Velika zahvala ide našem đakonu Ivanu Mikanu, koji već godinama naše malene priprema za ovaj veliki trenutak.

Fra Dražan Boras tako je po prvi puta pričestio Anteu Čigir, Martina Hrgotu, Niku Massaro, Ninu Soldo, Ronin PAPA, Annu Puljas, Nicholasa Šarića, Luciu Turčinović, Lanu Zaher i Alenu Mikan.

Kraljica mira

Queen of
Peace

Norval

Svjetske (ne)prilike kao što je pandemija u kojoj se trenutno nalazimo uvijek dopuštaju da se ljudska kreativnost i moć adaptacije pokažu kao darovi od Boga. Iako nas je sve zadesila ista pošast svaka je država odgovorila na svoj način. COVID-19 zatražio je odgovor i od majke Crkve, jer ona uvijek, uz to što slavi Boga i propovijed evanđelje, služi siromasima. A kad je u pitanju bolest i smrt svi smo jednako siromašni. Bolest ne bira, ali zahtijeva kršćanski odgovor. Veliko pitanje našoj zajednici u vremenu poslije Uskrsa je kako se nositi s virusom i kako najbolje donijeti Isusa svima onima koji su gladni i žedni Krista.

Vjerujem da je svima poznato kako su mjere u Kanadi - posebno u Ontariju - jedne od najstrožih u cijelome svijetu. Kroz korizmu slavili smo mise, makar u ograničenom broju. Svakog petka prozvali smo put križa meditirajući na postajama o Božjoj ljubavi koja ne poznaje granice. Sveto Trodnevlje smo proslavili okupljeni zajedno. Iako je dozvoljeni broj posjetnika u crkvi bio ograničen na 30% sveukupnog kapaciteta, uspjeli smo u duhu katoličanstva svečano obilježiti Veliki Petak i s radošću dočekati zoru Uskrsnoga dana.

Vjeronauk smo nastavili i počeli se pripremati za sakramente svete pričešći i krizme, koje smo odgodili na jesen, jer će tada moći doći hrvatski biskup u posjetu. Međutim, broj zaraženih se povećao u cijeloj provinciji pa su civilne vlasti poduzele strože mjere. Ipak, Bog uvijek nađe način da dođe do svoga naroda.

Zahvalni za moderna sredstva pričavanja nastavili smo uživo prenositi misu iz naše Crkve. Ona sada djeluje pomalo prazna. Ograničeni smo na 10 ljudi i može se reći da proživljavamo svoj veliki petak, ali s nadom da ćemo uskoro ugledati novu zoru. Iako ne možemo svi biti prisutni na istom mjestu svi imamo način na koji možemo čuti Riječ Božju, podići svoj

(Ne)Dogadaji na Norvalu

glas Bogu u molitvi vjernika i barem duhovno sudjelovati u svetoj misi.

Posebno je bilo lijepo vidjeti da se, unatoč ograničenosti od 10 osoba kojih smijemo imati u crkvi, i dalje slave krštenja. Roditelji nisu čekali kako bi mogli imati veliko slavlje kako bi djecu priključili zajednici vjernika. Taj čin naglašava prednost sakramentalnog života naspram pukog slavlja i veselja. Krstili smo nemal broj djece kroz korizmeno i uskrsno vrijeme. Uskoro počinjemo i sa slavljinama vjenčanja.

Situacija je daleko od idealnog, ali u teškim situacijama vidi se Božja providnost. Župna zajednica, iako nije okupljena na jednom mjestu nastavlja moliti te tako održava duhovno jedinstvo. U tom duhu najavili smo i sudjelujemo u molitvi koju je papa najavio kroz mjesec svibanj.

Zajedno s rimskim Prvosvećenikom svaki dan pratimo molitvu krunice iz Gospinih svetišta po svijetu za kraj pandemije, za sve one koji su pogođeni bolešću ili su nekoga u ovo vrijeme izgubili te za sve one koji su izgubili posao ili se nalaze u neimaštini uzrokovana istom.

Crkva nikada ne gubi nadu pa tako ni sada. Vjerujemo da ćemo uskoro opet vidjeti jedni druge, da ćemo se zajedno sastati i na istom mje-

**USKRSNI DETALJ IZ
NORVALSKE LJEPOTICE**

**EASTER AT QUEEN OF
PEACE NORVAL**

stu slaviti Boga koji je uvijek dobar prema svojoj djeci. U kušnji jesmo, ali ostavljeni nismo. Neka nas na ovom zemaljskom putu uvijek štiti On i zagovor naše Blažene Majke.

FOTO: PROLJEĆE NA HRVATSKOM FRANJEVAČKOM SREDIŠTU KRALJICE MIRA NA NORVALU / SPRING SEASON AT NORVAL

World events such as the pandemic we are currently facing allows human creativity and the ability to adapt to shine as gifts of God. Despite the fact that we have all been hit by the same virus, every country responded in its own particular way. COVID-19 demanded a response from Mother Church as well, because she, in addition to worshipping God, and proclaiming the Gospel, always serves the poor.

Faced with the question of sickness and death we are all equally poor. Diseases don't differentiate between rich and poor, and requires a Christian response. A great question posed to our community after Easter was how to best face the virus and bring Jesus to the those who hunger and thirst for him.

I am sure most of you are well aware

how the restrictions in Canada - Ontario in particular - were some of the strictest in the world. Throughout the duration of Lent, we celebrated mass, although be it in a smaller capacity. Every Friday we went through the way of the cross, stopping at each station to meditate upon the love of God, which knows no bounds.

The Holy Triduum we spent gathered together. Even though our attendance was limited to 30% of church capacity, we managed to mark Good Friday in true Christian spirit, and welcomed the dawn of Easter Sunday with true joy.

During this time we also continued preparation for first communion and confirmation, which we have postponed for the fall when our Croatian bishop will be able to visit us. Unfortunately,

the number of cases kept rising in Ontario and civil authorities took to stronger measures to stem the tide of new infections. God, however, finds a way to visit his people.

Thankful for modern ways of communication, we have continued to livestream mass from our church. Our church, now, seems very empty. We are limited to 10 people per mass. We can say that we are going through our Good Friday, but with hope that we will see our Easter soon. Even though we cannot all be present at the same place, we still have a way to hear the Word of God, to offer petitions, and to participate spiritually in the sacrifice of the mass.

It was especially moving to see that, despite the 10-person limit, we are still celebrating baptisms. Parents aren't waiting to be able to have large gatherings before joining their children to the communion of saints. That in itself gives witness to the fact that sacramentality takes precedence over common celebration. We have baptized more than a small number of children throughout Lent and the Easter season. Soon we are starting our wedding celebrations as well.

The situation is far from ideal, but it is in difficult times that God's providence shines the brightest. Our parish communion, although not gathered together in one particular place, continues to offer prayers to God, and so continues to foster spiritual unity.

In that spirit of unity we have announced and are partaking in the prayer to which the Pope has called us to throughout the month of May. Together with the vicar of Christ we join the 30 Marian shrines in praying the rosary for an end to the virus, for all those afflicted by this sickness, and all those who have lost a loved one to COVID, as well as for all those who have lost work or find themselves in poverty caused by the pandemic.

The Church never loses hope, and this is no exception. We are sure that soon we will see each other again, as we will meet face to face, and in the same place worship God, who is always so good to his children. We find ourselves in a time of trial, but we are not forgotten.

May the protection of almighty God and the intercession of our Blessed Mother always be with us during our earthly journey.

Sv. Franjo
Asiški

St. Francis
of Assisi

Windsor

KLANJANJE PRED PRESVETIM OLTARSKIM SAKRAMENTOM

U ovom teškom i nesigurnom vremenu pandemije korona virusa naša crkva u Windsoru iza Uskrsa pa sve do danas je još uvijek zatvorena.

Budući da su okolnosti takve mi nemamo mogućnosti s našim župljanima slaviti svetu Misu. Tužno je i neobično bez njih. Kako bismo s njima u duhu bili zajedno, naše pastoralno osoblje svakodnevno ima klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom. Presveto izložimo u tri sata poslije podne i završimo u šest sati sa sv. Misom.

FOTO: CRKVA SV. FRANJE ASIŠKOGA U WINDSORU U DOBA KORONE DOK SE SVETA MISA JOŠ MOGLA SLAVITI S PUKOM BOŽJIM.

U svojim molitvama donosimo pred Boga svakog člana naše župe. Nismo ih zaboravili, a i ne možemo. Dobrota ovih ljudi vrijedna je naše molitve. Da bismo im zahvalili za njihovu ljubav, pažnju i dobrotu prema nama, donosimo ih Isusu svakodnevno pred oltar - na dar. Tako da su oni na jedan duhovni način s nama.

Neka Gospodin izlije na njih more svoga blagoslova i milosrđa za sva dobra koja su za nas učinili i još uvijek čine.

ZA CRKVU I ZA DOMOVINU

U naše molitve je uključena cijela crkva i naša predivna, ratom i potresom ranjena Domovina. I nju donosimo Bogu da je On iscijeli od svih rana.

Čitav svijet je uznemiren, upravo zbog toga, svakog čovjeka kao i nas, svakodnevno predajemo Bogu da on nama upravlja. Čovjek je gladan mira - Božjeg mira. Zato molimo da zavlada negov mir na svijetu te da Božja prisutnost bude očita i djelotvorna u svakom srcu.

„Pozvani smo ljubiti jedni druge“ usprkos što zlo želi srušiti cijeli svijet... Ali neće! Bog je jači od svakoga zla. Zato smo svi pozvani na obiteljsku molitvu

da zajedno u Bogu budemo jači. Molimo da Bog smiri i zaustavi ovu šireću zarazu, a tako i zarazu grijeha i da vrati, tj. donese dane mirnoga i spokojnoga življenja. Neka svaki naš korak, svaka misao, svaka odluka, svaka riječ izgovorena bude njemu na slavu.

I ovo nesigurno vrijeme - po našim molitvama - Bog će okrenuti na dobro, jer "On i krivim crtama ravno piše". Sve nas želi malo 'protresti', potaknuti i dotaknuti da shvatimo da je On vladar našeg života. I da jedino Njemu možemo zavapiti za beskrajno milosrđe...

Moleći pred Presvetim mi tako tražimo to njegovo milosrđe da izlije kišu svojih blagoslova na sve nas i na cijeli svijet.

s. Matija Filipović

Sv. Nikola Tavelić

St. Nicholas Tavelic

Montreal

SJEĆANJE NA IN MEMORY OF

- Ante Bubić
- Ivan Ivanišević
- Krešimir Krnjević
- Milan Roza

VJENČANI MARRIED

Josip Nikola Demo & Marina Sokolić

KRŠTENI BAPTIZED

- Branimir Demo
- Valeria Demo

COVID-19 U MONTREALU

Od srijede 17. ožujka 2021. godine u Montrealu je ograničenje slobodnog kretanja izvan kuće (policijski sat) pomaknuto sa 8 na 9:30 sati navečer. Stoga smo od utorka 23. ožujka sv. misu kroz tjedan vratili na redovitu satnicu tj. na 7 sati navečer. Također, od petka 26. ožujka smo mogli imati do 75 osoba u crkvi, ne računajući one koji su nužno potrebni zbog liturgijskih (svećenik, časne sestre, čitač, orguljaš) ili tehničkih razloga. Sve nam je to pomoglo da liturgijska događanja u našoj crkvi lakše i bolje organiziramo.

U takvom ritmu i rapoloženju smo proslavili Veliki tjedan i Uskrs. Velika hvala vlač. Dinu Kalmaru, župniku hrvatske župe sv. Leopolda Mandića u Ottawi, što je na Cvjetnicu poslije podne došao u pomoć za sv. ispovijed. Od nedjelje 11. travnja pravila su se opet promijenila: ograničenje slobodnog kretanja izvan kuće (policijski sat) se vratilo na 8 sati navečer, a dozvoljeni broj osoba u crkvi se smanjio na 25. Sv. mise kroz tjedan smo ponovo počeli slaviti u 6:30 sati navečer. Od ponedjeljka 3. svibnja policijski sat se vratio na 9:30 sati navečer. Stoga smo od utorka 4. svibnja sv. misu kroz tjedan vratili na 7 sati navečer. I tako smo se naučili prilagođavati ritmu kojeg nam određuje pandemija: okupljamo se čas u većem čas u manjem broju, prema odbredbama državnih i crkvenih vlasti. Ipak, zahvalni smo što je naša crkva i dalje otvorena.

PREMINUO JE ANTE BUBIĆ - NAS NAJSTARIJI ŽUPLJANIN

U utorak 23. ožujka, u 100. godini života,

preminuo je Ante Bubić, najstariji župljanin u Montrealu. Za njim ostaju: sin Davor (Suzanne), kći Ivanka, unuke: Maja, Isabella i Renata (Branden), te ostala rodbina i prijatelji u Kanadi i Hrvatskoj. U vječnost je već pošla supruga +Mira r. Korenjak. Ante Bubić je bio čovjek vjere. Prije nego nas je zahvatila ova pandemija, Ante je svake nedjelje bio na svome mjestu u crkvi. Bio je čovjek duha i iskrene molitve. Ante je bio i čovjek ljubavi. Iz njega je zračila blagost i dobrota. Svakoga je poštivao i srdačno susretao. U njemu smo imali primjer pravog 'džen-tlmena'. Ipak, ono po čemu ćemo Antu najviše pamtit i jest da je bio čovjek nade.

Rođen je 18. kolovoza 1921. godine u Klisu, pokraj Splita. Njegovi roditelji su bili otvoreni novom životu u vremenu mnogih poteškoća nakon 1. svjetskog rata. Tada je vladala takozvana španjolska gripa, neimaština i oskudica. Pa ipak, Antini roditelji su s nadom gledali u bolju budućnost i zato su u ljubavi dočekali svoje dijete.

U 40-tim godinama 20. stoljeća, Ante se nadao da će hrvatski narod ostvariti svoj san o slobodi i nezavisnosti. Kada se pokazao da svjetska zbivanja neće to omogućiti, Ante nije odustao. U sebi je i dalje nastavio nositi nadu u slobodu i samostalnost hrvatskog naroda. Kada je trebalo započeti novi život u Kanadi i brinuti se za svoju obitelj, Ante je spremno ulagao svoje vrijeme, trud i talente na razne strane: u stvaranje hrvatskog zajedništva u ovom dijelu svijeta. Rado je sudjelovao u Hrvatskom radijskom programu, u Hrvatskom nogometnom klubu, u Hrvatskoj školi, crkvi sv. Nikole Tavelića...

Rado se zanimao što se događa u Domovini Hrvatskoj. Ponekad je neke stvari i kritizirao jer se s njima nije mogao slagati. Imao je puno nade da će biti bolje, da može biti bolje. Njegovo zanimanje za druge bilo je znak vedrine njegove duše i pouzdanja u budućnost. Sve ono dobro što je Ante Bubić pokušavao ostaviti iza sebe u svom dugom životu, neka se po milosti Božjoj u nebu ostvari u punini. Počivao u miru Božjem.

MARIJINI OBROCI (MARY'S MEALS)

Na početku korizme odlučili smo svoje korizmeno odricanje namijeniti za djecu u Africi. Svoj doprinos smo uputili preko dobrotvorne organizacije Mary's Meals (Marijinih obroka). Zanimljiva je priča o nastanku te organizacije. Magnus MacFarlane-Barrow je odrastao u katoličkoj obitelji u Škotskoj. Kao tinejdžer je prvi put došao u Međugorje. Ondje je doživio snagu i ljepotu vjere. Vratio se u kući sa željom da Gospine poruke provede u djelo. Kada je početkom devedesetih godina izbio rat u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, Magnus je počeo dostavljati pomoć. Tijekom godina njegov je rad prerastao u Mary's Meals, organizaciju koja svakog školskog dana osigurava obroke za djecu u 19 zemalja širom Afrike, Azije, Latinske Amerike, Istočne Europe i Kariba. Magnus MacFarlane-Barrow voli reći da su Marijini obroci (nazvani u čast Blažene Djevice Marije) plod Međugorja. Potrebno je samo \$26.40 kanadskih dolara da dijete u Malaviju dobije jedan obrok dnevno tijekom cijele školske godine. Do sada smo svojim novčanim darom omogućili da 83 djece može imati jedan obrok dnevno tijekom školske godine.

**Sv. Leopold
Bogdan
Mandić**

**St. Leopold
B. Mandic**

London

Hrvatska župa sv. Leopolda Mandića, London-St. Thomas, Ontario, Ca, prošle godine 28. studenog, proslavila je Prvu sv. pričest.

Naši prvopričesnici su: **Maya Biličić, Nicholas Brkić, Leonard Ivan Džeba, Ilian Galić i Ivanka Andrea Zovko. Juliana Marie Crnić**, nije na slici, jer je ranije primila Prvu sv. pričest.

Vjeroučiteljica Ana Bobanović i župnik fra Jozo Grubišić.

Naši vrijedni župljani zdušno i s ljubavlju priredili su jaslvice i božićno drveće za 2020.

Vrijedno osoblje koje je povodom COVIDA-19 s drugim župljanima, koji nisu na ovoj slici, dezinficirali su klupe u našoj crkvi. To su: Mira Ljubičić, Dijana Brajak, Anka Grubišić i Theresa Gašparović.

Popravljanje brava, na kućnim, crkvenim i dvoranskim vratima, s ljubavlju, tijekom niza godina popravljaju Mike Sabo.

Župljani koji su s velikom ljubavlju priredili križ i oltar za Uskrs 2021.: Mile i Ana Jugović, Theresa Gašparović, Stipe i Miljana Vujević.

Postavljanje novog poda u kapelici, pri ulazu u crkvu, kao i ranije u crkvi, s velikom ljubavlju postavio je Kuzme Bobanović.

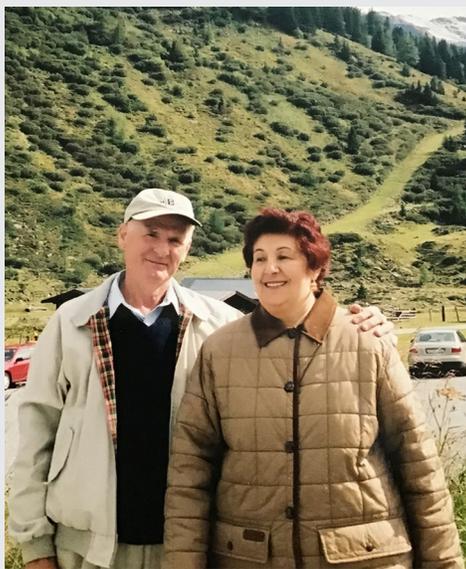
Janko Peretić s radošću radi na bojanju crkvenih prostorija.

Mile Tomas, svesrdno popravlja strujne instalacije kad je to potrebno u crkvenim prostorijama.

Tomica Peretić, otvorena srca rado pomaže obojiti što treba u našoj crkvi.

Na fotografiji: Ladislav i Zlatica Krmpotić. Počivala u miru Božjemu!

U SPOMEN NA † ZLATICU r. BANOVIĆ ud. MAJIĆ i KRMPOTIĆ

Moje ime je Ladislav Krmpotić, Bunjevački Hrvat. Rođen sam u Subotici 1932. Završio sam Ekonomski fakultet u Zagrebu. Prebjegao sam u Njemačku 1955., iz Njemačke u Kanadu, nastanio se u Torontu.

Moja supruga Zlatica r. Banović rođena je 1926. u Sumartinu na Braču, prvo od četvero djece. Otac joj je bio vojno lice, zaposlen u Mostaru, gdje mu se obitelj doselila i nastanila u gradu na Neretvi. Tu ona završava gimnaziju i učiteljsku školu. Godine 1943. udaje se za ustaškog bojnika Krešimira Majića iz Drinovaca. U Zagreb odlaze 1944. godine. Poslije pada Hrvatske, Krešimir je završio na križnom putu (kao i njezin otac). Ne zna se gdje i kako su stradali.

Zlatica se krila pod lažnim imenom po Zagrebu. Uspjela se vratiti na otok Brač u svoje rodno mjesto. Uspijeva pobjeći u Italiju, gdje uz pomoć o. Draganovića odlazi za Kanadu. Prva joj postaja bijaše Montreal, zatim Sault Ste Marie te Hamilton. Ja sam upoznao Zlaticu 1967. u Hamiltonu na zabavi. Nakon nekog vremena sam joj rekao da je želim uzeti k sebi sa sinom, da se ne treba bojati za njega. Ja ih primam oboje. Tako smo započeli zajednički život u Torontu.

Pričao sam Zlatici svoje događaje iz djetinjstva u Subotici; kako je velečasniji volio djecu i predavao nam je vjeronauk u pričama i zgodama – tako da smo to lakše shvaćali i razumjeli. Jedna mi se priča tako usjekla u sjećanje da sam je u slobodno vrijeme često pričao svojoj Zlatici. Tako mi je jednom i prigovorila: Imaš li mi išta drugo kazati? Naime, ta je priča ovako tekla:

»Stara legenda priča. Poslao Bog Tomu apostola (onoga nevjernog) u Indiju. Doznao Toma da je kralj raspisao natječaj tko će mu sagraditi palaču za sva vremena. Stupi Toma pred kralja i obeća da će on izvršiti takvu želju. Razveseli se kralj. Stavi mu na raspologanje ljude, materijal i novac. Dozna kralj da je Toma razdijelio novac siromasima. Dozove ga k sebi i upita: 'Što si učinio?' 'Kralju, sve što se gradi na zemlji propada i nestaje, ali sva dobra djela trajno ostaju. Sagradio sam ti palaču na nebu, koja će trajati za sva vremena..!'

Tako mi je jednom zgodom pokojnica rekla i upitala se naglas: Ladislave, hoćemo li i mi sagraditi kuću na nebu za svoje duše i Bogu ugoditi sa svojim životom?

Zlatica je zavoljela Drinovce, rodno mjesto svoga pok. Krešimira. Volila je crkvu sv. Mihovila i njenu okolinu. Kad god je nešto poduzimano u gradnji ili popravcima crkvenoga prostora – to je Zlatica podmirivala i darivala.

Ukazala se još jedna zgoda u Norvalu. Njezin omiljeni svećenik fra Stipe Pandžić (kako ga je ona odmilja zvala 'naš fra Stipe') – rodom baš iz njezinih ljubljanih Drinovaca – počeo je graditi crkvu 'Kraljice mira'. Zlatica je zajedno sa mnom odmah stupila u kontak sa župnikom i zauzela dva najveća vitraja na crkvi – sv. Ante i Kraljice mira – u spomen na naše poginule i pokojne. Zlatica mi je dosta puta govorila: Jesmo li dovoljno napravili kuća na nebu za naše duše i za duše naših bližnjih?

Ja volim reći da nas je Zlatica IZNENADA ostavila 9. lipnja 2020. u 94.-oj godini života. Nastojao sam, koliko je bilo u mojim mogućnostima, praviti kuće na nebu u spomen svoje drage i nezaboravljene Zlatice po okolnim hrvatskim župama (Toronto, Hamilton, Oakville, Mississauga, Norval). Naravno da nisam zaboravio njene Drinovce, zatim Duvno, Međugorje i Zagreb... Draga Zlatice, nastojao sam graditi kuću na nebu, a ti je lijepo uredi da mogu i ja čista obraza doći u nju i nastaniti se s tobom u društvu naših zaštitnika Ante, Marije i Mihovila.

Sklonidba (deklinacija) muških imena i prezimena u hrvatskom jeziku

PRIREDIO: FRA SLAVKO ANĐELIĆ

HRVATSKI JEZIK

Vladimir Nazor

*U tebi sam uvijek svoj proživio,
Drevni i lijepi jezike Hrvata:
Rođen na morskom pragu tvojih vrata,
Polako sam te, uz trud, osvojio.*

*Povede ti me i gdje nisam bio.
Na vrhu gore i na kraju gata,
U kolibici, u kući, od zlata.
Svuda je meni glas tvoj zuborio.*

*Htio sam biti glazbalo na kome
Zvuče ko žice, mirišu ko cvijeće,
Rojevi riječi u govoru tvome.*

*Pa, uzdignut nad zipčkom i nad grobom
Da u tebi dišem i da živim s tobom,
I onda, kada me više biti neće.*

Hrvatski jezik ima sedam padeža kroz koje se sklanjaju imenice, pridjevi, brojevi i zamjenice: nominativ, genitiv, dativ, akuzativ, vokativ, lokativ, instrumental. Osobe kojima hrvatski nije prvi jezik, kao najčešću poteškoću u službenju hrvatskim jezikom navode padeže.

Oni koji od rođenja govore hrvatski jezik, uglavnom nemaju problema sa sklonidbom, ona se prirodno događa. Ipak, u posljednje vrijeme možemo primijetiti kako i ovi kojima je hrvatski prvi jezik, ponekad imaju problema s padežima. Odnosno, oni nemaju problem jer ga nisu ni svjesni, no činjenica je da ponekad griješe u službenju padežima.

Ovdje bih se posebno htio osvrnuti na jedan primjer: sklonidba muških imena i prezimena. Osobna imena se, poput svih imenica, sklanjaju kroz sedam padeža. Uzmimo ime Ivan za primjer:

N. Ivan, G. Ivana, D. Ivanu, A. Ivana, V. Ivane, L. Ivanu, I. Ivanom.

Kada se uz muško osobno ime navodi i prezime, sklanjaju se obje riječi. Upravo ovdje mnogi griješe. Naime, ponekad ćemo čuti kako se uz ime koje je deklinirano, navodi prezime u nominativu. Na primjer:

„To je kuća Joze Marić. ili „Misu slavimo za Antu Torbar.“

To nije ispravan način deklinacije imena i prezimena u hrvatskom jeziku. Potrebno je kroz padeže sklanjati i ime i prezime kako bismo na ispravan način izrazili ono što želimo reći. Stoga bi prethodno navedeni primjeri u ispravnom obliku trebali glasiti ovako:

„To je kuća Joze Marića.“ ili „Misu slavimo za Antu Torbara.“

Izrazito često se griješi s vokativom. Vokativ je peti padež i služi za obraćanje, dozivanje ili iskazivanje osjećaja. Kao i za ostale padeže, i za vokativ vrijedi tvrdnja da se prilikom sklonidbe sklanjaju i ime i prezime muške osobe. Ovo su neki primjeri:

**N. Josip Jelačić
V. Josipe Jelačiću**

**N. Fran Krsto Frankopan
V. Frane Krsto Frankopane**

Primjer gdje često griješimo, deklinacija je imena i prezimena našega blaženika Stepinca. Može se čuti:

„Blaženi Alojzije Stepinac, moli za nas!“

Ovom rečenicom se obraćamo blaženiku i stoga koristimo vokativ. U ovom primjeru je vokativ imena Alojzije jednak nominativu pa nas to može zbuniti i navesti nas na pogrešan zaključak da se ne mijenja ni oblik prezimena. Ispravan oblik vokativa u ovom slučaju je:

„Blaženi Alojzije Stepinče, moli za nas!“

Padeži su važna značajka hrvatskoga jezika i uvelike nam olakšavaju jasnoću i preciznost u izražavanju. Nastojmo ih upotrebljavati ispravno. Tako čuvamo bogatstvo svoga jezika.

Smijeh kao lijek

NIJE NAŠE VJERE

Na jednoj katoličkoj župi u našoj Bosni služio je i fratar koji je po narodnosti bio Albanac. Prve njegove godine na toj župi, za vrijeme predbožićnih ispovijedi, stvarao se red pred svim svećenicima, osim pred ispovjedaonicom gdje je on ispovijedao. Napokon će jedan od prisutnih svećenika puku: "Ajdete i u ovu ispovjedaonicu, i ovaj svećenik jako lijepo ispovijeda." "More to bit istina, ali nije ti on naše vjere" - odgovorila je baka iz mase.

SMETA MU PAMET

Za jednoga fratra, profesora filozofije na teološkoj školi znalo se da traži mnogo na ispitima. Tako su jednom prilikom kolegu bogoslova pitali drugi mladi fratri kako je prošao na ispitu kod ovoga profesora. On odgovori: "A kako ću proći kad od svoje pameti ne vidi ničiju drugu?"

LIJEK ZA OČI

Nakon posjeta braniteljima na prvoj crti odbrane fratar-vojni kapelan ostao je s njima budan do kasno u noć. Susreo se tako s jednim vojnikom koji je imao jako krvave oči. Misleći da je to od bude i hladnoće fratar mu preporučivao ulje i mast kao lijek za njegove oči.
- "Ujače, to ću ja liječiti kad završi rat."
Zatim se i fratar malo potužio kako i njega znade snaći ista nevolja, a vojnik ga na to upita:
- "A i vi, znači, dosta pijete?"

Preuzeto iz Knige Fratri u Zgodama i nezgodama...

SVETI ANTE NA DREXELU

NEDJELJA, 13. LIPNJA, 2021

SVETA MISA U 7PM
ISPOVIJED OD 6:30PM

*Ako tražiš čudesa
mol' se svetom Anti:
njem su od nebesa
čuda dari dati.*

*On ozdravlja bolesne,
a mrtve uskrisuje:
vruga, gubu odgoni
i nevolje svake.*

*More od njeg strahuje,
a verige pucaju.
Uda, stvari propale
star i mladi primaju.*

Obraćenje je jedna od središnjih tema kršćanstva. Mnogo puta – i ne samo u korizmi – čujemo svećenike kako propovijedaju o obraćenju. I s pravom, jer poruka je to i Isusa Krista koji je tako jasno kazao da je naš kršćanski poziv obratiti se i vjerovati njegovu Evanđelju. Što je pak obraćenje?

Na jednome će mjestu kardinal Joseph Ratzinger, budući papa Benedikt XVI, upozoriti svoje slušatelje da obraćenje nipošto je miješaju sa moraliziranjem. Jer, kršćanstvo nije samo moral, iako ono uključuje vrlo jasne moralne kriterije. Ratzinger podsjeća da je kršćanstvo prije svega vjera i to vjera odnosa Boga i čovjeka. U tom smislu, ne bismo smjeli kršćanstvo svesti na puki skup zakona, nego je ono dar prijateljstva i zajedništva s Bogom. To uistinu podrazumijeva i moralan život, ali taj moralan život nije sam sebi svrha, nego je on sredstvo kojim se ulazi u to zajedništvo s Isusom. Obraćenje dakle znači pripadati Bogu sve više i više te onda iz ljubavi prema Bogu i pošteno živjeti. Na taj način izvor i nadahnuće našeg djelovanja nije u zakonu, nego u ljubavi. A ljubav je najveća pokretačka snaga koja bi trebala krasiti živote nas vjernika.

Zašto je onda među kršćanima počesto tako malo ljubavi? Odgovor je vrlo jasan: jer se nismo obratili. Sami onaj koji se obrati Bogu može od Boga dobiti snagu za svjedočku ljubav. Takva vrsta obraćenja, koje prihvaća vlastitu slabost te slabost drugoga, kadro je mijenjati svijet. Međutim, Ratzinger opominje da mi počesto obraćenje zamijenimo moraliziranjem. Umjesto da se mjenjamo mi se opravdamo onom starom „pa tako svi čine“ te uvjeravamo sebe da je se i moral promijenio jer su se svi promijenili. Takvo moraliziranje dovodi nas u situaciju da se nad onima koji su prema nekim kriterijima lošiji od nas mi zgražavamo, dok one koji su od nas bolji ponižavamo govoreći „nisam ništa lošiji od drugih.“

Vrijeme koje je pred nama je vrijeme godišnjih odmora. To je vrijeme kada sa sebe odbacujemo umor koji se nakupi kroz rad i svakodnevne obveze. Možda je to i vrijeme kada bismo trebali malo razmisliti o svojim životnim prioritetima i izborima. Za nas vjernike to je uvijek u svjetlu Isusovih riječi: „Obratite se!“ Napominjem: Isus poziva na obraćenje, a ne na moraliziranje. Neka vam ljeto bude blagoslovljeno! Vidimo se ujesen u novom broju našeg Franjevačkog Vjesnika!

OBRAĆENJE A NE MORALIZIRANJE

PIŠE: FRA ANTONIO MUSA

CONVERSION NOT MORALIZING

Conversion is one of the central topics of Christianity. Many times - and not just during Lent - we hear priests preaching on the need for conversion. And rightly so, because that is also the message of Jesus Christ who said so clearly that our Christian vocation is to repent and believe in his Gospel. But, what is conversion?

At one point, Cardinal Joseph Ratzinger, the future Pope Benedict XVI, will warn his listeners that conversion is by no means confused with moralizing. Christianity is not just morality, although it includes very clear moral law. Ratzinger reminds us that Christianity is first and foremost a faith, a relationship between God and man. In this sense, we should not reduce Christianity to a mere set of laws, but it is a gift of friendship and communion with God. It truly implies a moral life, but that moral life is not the supreme goal, but it is the tool by which one enters into communion with Jesus. Conversion therefore means belonging to God more and more and then - out of love for God -

a moral life. In this way the source and inspiration of our action is not in the law, but in love. And love is the greatest driving force in the lives of us believers. Then why is there so often so little love among Christians? The answer is very clear: because we have not been repented. Only he who turns to God can receive strength from God for witnessing love. This kind of conversion, which accepts one's own weakness and the weakness of another, is capable of changing the world. However, Ratzinger warns that we often replace conversion with moralizing. Instead of changing, we justify ourselves with the phrase "everybody is doing it" and convince ourselves that moral has changed because everyone has changed. Such moralizing puts us in a situation where we are appalled by those who are worse than us by some criteria, while we humiliate those who are better than us by saying "I am no worse than others." The time ahead is the vacation time for many of us. It is a time when we discard the tiredness that accumulates through work and daily obligations. Maybe it's also a time when we should think a little about our life priorities and choices. For us believers, this is always in the light of Jesus' words, "Repent!" I repeat: Jesus calls for conversion, not moralizing. May your summer be blessed! See you in the fall with the new issue of our Franciscan Herald!

HODOČAŠĆE U SVETU ZEMLJU

PILGRIMAGE TO THE HOLY LAND

Uključeno u cijenu:

Mise na svetim mjestima svaki dan, sve ulaznice na mjesta koja posjećujemo, povratnu kartu sa Turskih Airlines, smještaj u hotelu, doručak i večeru svaki dan, kršćanskog vodiča koji poznaje sveta mjesta, ljude i jezik. Nije uključeno: ručak (obično se jede lagani ručak na jednom mjestu koje posjetimo) i piće uz večeru.

This rate includes:

Daily mass at holy sites, Roundtrip economy from O'Hare to TelAviv on Turkish Airlines, 10 nights accommodations, including taxes and charges, Porterage of one piece of luggage at airports and hotels, knowledgeable, friendly Catholic guide: whisper headsets, deluxe motor coach, transportation to holy sites, all entrances fees on itinerary, Breakfast and dinner (excluding drinks), Middle Easter dinner on day 6, Gratuities to the driver and hotel staff. Rates do not include: lunches, drinks with meals.

Registrirajte se na
www.tektonministries.org
i odaberite hodočašće pod šifrom
Croatian Franciscans.

Za više informacija javite se na 312-838-0981

To register visit
www.tektonministries.org
and choose the pilgrimage
under Croatian Franciscans code
or contact us on 312-838-0981.

DETALJI I CIJENE

DETAILS AND PRICING

CIJENA PO JEDNOJ OSOBI	\$ 3,917.92
Dvokrevetna soba i avionska karta	
Osnovna cijena	\$ 3,280.00
Avio kompanija porezi	\$ 482.92
Napojnice (tips)	\$ 155.00
ESTIMATED TOTAL COST	\$ 3,917.92
Double occupancy w/airfare	
Base price per person	\$ 3,280.00
Current airline taxes	\$ 482.92
Gratuities to driver and staff	\$ 155.00

Final payment due: July 2021

Nedjelja, 6. lipnja - Sunday, June 6

SVETKOVINA PRESVETOG TIJELA I KRVI KRISTOVE

Solemnity of Most Holy Body and Blood of Jesus - Corpus Christi!

Poklonimo se Kristu, Prisutnome među nama pod prilikama kruha i vina!

Let us adore Jesus Christ who is present among us in the Blessed Sacrament!